

IMMACULATA

4/2005

č.80

Úmysly modliteb Rytířstva Neposkvrněné na rok 2005

- Červenec** – Aby lidé z okraje společnosti, kteří jsou ostrácani a osamoceni, našli pomoc, pochopení a přijetí, a tak aby v jejich srdcích ožila naděje.
- Srpen** – Aby ti, kteří trpí kvůli rozpadu jejich rodiny, našli pochopení ve společenství církve a zakusili Boží věrnost a něžnost.
- Září** – Aby pracovníci veřejných sdělovacích prostředků a umělci si byli vědomi své zodpovědnosti za kulturu a mravy a nechali se inspirovat pravými lidskými a křesťanskými hodnotami.

Úkon odevzdání se Neposkvrněné

Neposkvrněná, Královno nebe a země, Útočiště hříšníků a naše nejlaskavější Matko, Tobě svěřil Bůh celý řád milosrdenství. Já,... nehodný hříšník, padám k Tvým nohám a pokorně prosím, abys mě celého a úplně přijala za svou věc a vlastnictví a udělala se mnou, se všemi schopnostmi mé duše a mého těla i s celým mým životem, smrtí a věčností cokoliv se Ti zalíbí.

Chceš-li, použij také mne celého bez jakékoliv výhrady k uskutečnění toho, co bylo o Tobě řečeno: „Ona potře tvou hlavu“ a též: „Ty sama jsi na celém světě vyhladila všechny bludy,“ abych se stal v Tvých neposkvrněných a nejlaskavějších rukou užitečným nástrojem k probuzení a největšímu vzrůstu Tvé slávy v tolika zbloudilých a lhostejných duších a tímto způsobem přispěl k největšímu rozšíření blaženého království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Neboť kam Ty vejdeš, tam vyprosíš milost obrácení a posvěcení, vždyť Tvými rukama stékají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.

Dovol mi, abych Tě chválil, přesvatá Panno. Dej mi moc zvítězit nad Tvými nepřáteli.

Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěření.

Milí čtenáři,

před nedávnem jsem v jednom kázání pro mládež slyšel následující slova: „Kdo z těch, co se připravují na svatbu, si v životě nikdy vážně nepoložil otázku, zda si ho Pán Bůh nevolá k zasvěcenému životu, není k manželství ještě zralý. A naopak, kdo z těch, co se připravují v semináři ke kněžské službě, si nikdy vážně nepoložil otázku, zda mu Pán nepřipravil život v manželství, také ještě není ke kněžství zralý.“ Mohli bychom k tomu dodat, že kdo si nikdy vážně nepoložil otázku, co od něho Pán v životě očekává, ještě není ve svém křesťanství zralý. Při jiném rozhovoru na toto téma, jsem uslyšel udivenou odpověď: „Ale já ani nevěděl, že Bůh má se mnou nějaký plán a že se mám za to modlit...“

Ano, Bůh má s každým z nás svůj velký plán, jehož cílem je život věčný, nepomíjící život v plnosti: „*Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozrozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří nezahynul, ale měl život věčný.*“ (Jan 3,16). A připravil nám i cestu: „*Pojď za mnou!*“ (Jan 1,43), „*Já jsem cesta...*“ (Jan 14,6).

Milí čtenáři a rytíři Neposkvrněné, usilujme o zralost svého křesťanství, mějme na mysli náš věčný cíl a ptejme se na cestu, po níž máme k němu jít. Vyprošujme si i sílu a vytrvalost, abychom k cíli nakonec došli. Naší Průvodkyní ať je Panna Maria, pokorná služebnice Páně, jež dobře zná Boží cesty.

br. Bohdan

NAŠÍ PANÍ

Bohuslav Reynek

**Kdyby hlas můj šuměl jako jarní deště krupěje,
snad bych pověděl, jaká ve mně vzpučela naděje;**

**kdyby slova má tak zlatá byla jako zrna pšenice,
snad bych pověděl, jaký sladký mrak mi lehl na srdce;**

**kdyby ústa má byla jako vonný plod nařiznutý,
snad bych pověděl, co k divnému úsměvu je nuti;**

**kdyby jazyk můj byl čistým plamenem,
rád bych pověděl, jaké světlo prosí v nitru mém,**

**by po tvářích lidí smělo se rozliti...
Ale snad, Matko, pohled můj povi ti -**

**že bych rád, Matko má, se rozběhl v dav
a dával polibeni pokoje s tvých Řtů je vzav...**

Ze života sv. Františka z Assisi

Na sklonku života (1224-1225)

František se rozloučil s milou horou Alvernou, putoval s bratrem Lvem a ostatními bratřimi, kteří jej kus cesty doprovázeli, přes Monte Acuto. Se skloněnou hlavou jel na krotkém mezku z horských svahů do údolí, kde byla cílem jeho cesty poustevna Monte Casale, ležící nedaleko městečka S. Sepolcro. Tam si chtěli všichni odpočinout. Průvod se pohyboval tiše, bratři viděli svatého Otce zamyšleného a jako bez života, šli tiše vedle něho a nechtěli jej vyrušovat. Zato však lid ve vesničkách podél Tibery, když viděl příjíždět svého miláčka, radostně jej vítal. Lidé zpozorovali kolem 14. září neobyčejnou zář, která obklopovala celou horu, a tušili, že se tam muselo stát něco neobyčejného. V tom je také utvrzovala okolnost, že viděli Františka jet na oslíčku ponořeného v myšlenkách. Byli plni údivu, že ani neví, co se kolem něho děje, kdežto jindy mívával pro každého vlídné slovo, nyní však je jako bez života. Všude jej obklopovaly zástupy lidí, nadšeně jej vítaly, líbaly mu ruce ovázané šátkem a s úctou se dotýkaly lemu jeho roucha.

Po svém příchodu do Monte Casale prohlásil světec, že se tu zdrží několik dnů. Druhého dne odeslal své průvodce zpátky na Alvernu, nechal si jako průvodce jen bratra Lva. Také zapůjčeného oslíčka poslal zpět hraběti Orlandovi. Prosil bratry, aby jej hraběti vrátili a jeho jménem mu za prokázané dobrodiní poděkovali. Tito bratři se dali jinou cestou a to více směrem k Arezzo. Když je lidé viděli přicházet, zaradovali se a domnívali se, že přichází František. Čekali na něho a chtěli ho požádat, aby svou přímluvou u Boha pomohl jedné ženě, která se tři dny trápila a nemohla porodit. Byla v nebezpečí, že zahyne i s nemluvnětem, které nese pod srdcem. Když se bratři přiblížili a lidé s nimi Františka neviděli, byli velmi

zarmouceni. Ustrašeně jim vypravovali, v jakém nebezpečí je ubohá matka, že jistě zahyne, nedostane-li se jí brzy pomoci. Protože jí jinak nemohli pomoci, žádali lidé bratry, aby jim dali alespoň nějakou věc, které se světec svými rukama dotýkal. Ti přemýšleli a nemohli na nic jiného přijít, než na uzdu oslíčka, kterého František používal. Vzali uzdu a odevzdali ji příbuzným ženy. Ti ji s důvěrou položili umírající ženě do klína a v tom okamžiku nebezpečí pominulo a ona bez obtíží porodila živé, zdravé dítě.

Po krátkém pobytu v Monte Casale putoval František s bratrem Lvem k milovanému zátiší porciunkulovému. Na této cestě bratr Lev viděl, jak se před Františkem ve vzduchu vznáší krásný kříž s obrazem Ukřižovaného. Jakmile se světec zastavil, také kříž zůstal stát a skvěl se takovou září, že ozařoval nejen Františkovu tvář, nýbrž i okolí.

Konečně po mnohých dnech se před jejich zraky objevila porciunkulová svatyně. Františkova tvář se rozzářila radostí, že je opět blízko zátiší milované Matky. Když ho viděli bratři i jejich radost byla nesmírná. S vroucí aktivostí mu líbali ruce, protože věděli o vyznamenání, kterého se mu od Boha dostalo. František měl ruce ovázané šátkem. Podával jim k políbení jen rukáv, protože chtěl svaté rány před nimi co nejvíce ukrýt. Pokorně a s laskavou tváří, kterou přísný život na Alverně udělal tak vyžáblou, přijímal důkazy jejich úcty a lásky.

Brzo po návratu do Porciunkule se František rozhodl podniknout další apoštolskou cestu. Poněvadž Ježíš Kristus byl v jeho duchu i těle ukřižován, nejenže plál láskou k Bohu, nýbrž také jako ona, nečistší Oběť na Golgotě toužil po spáse nesmrtelných duší. Stále se domníval, že dosud nic pro Boha nevykonal, že dosud Bohu málo sloužil, jak se o tom i nejednou zmínil bratřím. Říkával: „Bratři, začněme již přece jednou sloužit milému Pánu Bohu, neboť až dosud jsme nic pro něho neučinili.“

Tato slova sv. Františka obsahují jedno z nejdůležitějších poučení pro duchovní život. Moudrý Sirach praví o poznání Božího díla: „Když dokoná člověk, tehdy počne.“ Sv. Augustin aplikuje tento výrok na hloubku Písma svatého, o níž říká, že čím hlouběji se kdo do ní ponoří, tím více tajemství v ní nachází. Tento výrok se dá použít také o dokonalosti křesťana a řeholníka zvláště. Církev zavrhuje blud, že člověk může v duchovním životě dosáhnout takového stupně dokonalosti, že výš už nemůže vystoupit. Člověk, který by takto smýšlel, by se velmi mylil. Sám by si nejvíce škodil, kdyby se řídil zásadou: „Již jsem dost vykonal, chci zůstat takový, jaký jsem, lepší už být nechci.“

Spravedlivý neříká nikdy: „již je dost vykonáno“, protože stále lační a žízni po spravedlnosti. Stejně jako sv. apoštol zapomíná, co je za ním, ale vztahuje svou ruku po tom, co je před ním, aby dosáhl tento cíl. Má-li někdo za to, že už v dokonalosti hodně pokročil, ještě tomu tak nemusí být. Nejde-li

kupředu, kráčí nazpátek. Jak krásný a poučný je pro všechny lidi toužící po dokonalosti příklad sv. Františka, který stále měl za to, že dosud vykonal málo dobrého, proto chtěl začít Bohu sloužit právě v tom okamžiku, kdy byl od Něho za svou apoštolskou práci nejvíce vyznamenán.

Při všech svých namáhavých pracích si přál stále žít tak, jako na počátku obrácení. Chtěl se

zabývat ošetřováním ubohých malomocných a věnovat se kajícím skutkům. Jeho tělo bylo utrpením takřka zničeno, ale duch si zachovával svou dřívější svěžest. Nejpřísnější kajícíností se mu podařilo podrobit tělo rozumu a rozum Bohu. Stále přemýšlel o nových bojích proti nepříteli spasení. Dosud doufal v nová vítězství, chtěl království Ježíše Krista rozšířit po celé zemi. Neboť poháněl-li někoho láska, pak nemá nikdy pokoje, nýbrž je stále nabádán, aby kráčel dál.

František věděl, že nemůže podniknout nějakou delší cestu pro své tělesné choroby a svaté rány na nohou, odhodlal se působit alespoň v oko-

lí Porciunkule a Assisi. Jakmile si trochu odpočinul, začal se znovu věnovat svému kazatelskému povolání, za společníka měl bratra Eliáše. Jednoho dne dorazili do města Foligno, kde přenocovali. V noci měl Eliáš vidění, ve kterém mu bylo k jeho velkému zármutku sděleno, že jeho svatému Otci Františkovi zbývají už jen dvě léta pozemského

života, po nichž bude povolán na věčnost. Zjevil mu to ctihodný stařec, v bělostném rouchu, jehož vrásčité obličej prozrazoval vysoké stáří. Jeho tvář byla vážná, jako nějakého kněze, vzbuzovala úctu. „Vstaň bratře,“ pravil mu, když odpočíval na chatrném lůžku, „vstaň a vyříd bratru Františkovi, že uplynulo osmnáct let od té doby, kdy přilnul k Pánu, a že už jen dvě léta mu zbývají na této zemi.

Jak ta uplynou, povolá jej Bůh k sobě.“ Po těch slovech stařec zmizel.

Eliáš poslechl hlas z nebe a oznámil svatému Otcí, co mu bylo zjeveno. František, přestože ho tato zpráva zastihla náhle, zůstal úplně klidný, neboť svatí se nebojí smrti. U nich může Bůh každou chvíli zaklepat a povolát je na věčnost, vždy je najde připravené. Jen hříšník se léká smrti, poněvadž se bojí předstoupit před toho, kterého, jak ví, tak mnohokrát ve svém životě urážel a opovrhoval jím. František, ačkoliv se nebál smrti, přece si umínil, že na nějakou dobu se vzdá kazatelského povolání a uchýlí se někam do samoty.

Mimo to jej k tomuto rozhodnutí přinutila jeho neustále vzrůstající choroba. Od vtisknutí svatých pěti ran byl více než kdy jindy trápen různými nemocemi, jimiž, jak říká Tomáš z Celana, se jeho tělo připravovalo, aby se stalo hodnou a bohumilou zápalnou obětí. Zdálo se, že Božský Spasitel ho chce v bolestech a utrpeních učinit sobě co nejpodobnějším, že jej chce učinit pravým mužem bolesti. Jeho svatou vůlí bylo, aby jeho věrný služebník dosáhl oné výše zásluh, jež je korunována trpělivostí, a proto v zimních měsících 1224 a 1225 jej navštívil tak prudkými tělesnými bolestmi, že nebylo na celém jeho těle téměř ani jediného místa bez bolesti. Všechny ty bolesti

a nemoci jej postupně stravovaly tak, že za několik neděl byl jen kost a kůže. Ke všem bolestem se přidružila oční choroba. Již od svého návratu z Východu cítil stále velké bolesti v očích, jež se nyní téměř zdvojnásobily.

Kde strávil tuto zimu, nemůžeme blíže určit, ale máme za to, že z počátku žil ve svém milém zátiší porciunkulovém, později, když se jeho nemoc zhoršovala, poskytl mu pohostinství assiský biskup Guido. Za pobytu v biskupském paláci pocítil František jednoho dne velikou chuť na kousek ryby, a to ryby zvláštního druhu, které je možno v tuto dobu dostat jen v Rieti. Bratři, kteří jej ošetřovali, byli z veliké lásky k milovanému Otcí ochotni podniknout dalekou cestu do Rieti, aby mu mohli tento pokrm připravit. Boží prozřetelnost, která chtěla odměnit jejich lásku a zároveň odměnit milého služebníka, se sama o tento pokrm postarala. Brzo na to přišel jeden z bratří z Rieti a přinesl nemocnému Otcí od provinciála reatinského košíček, v němž byly tři velké ryby, právě takové, jaké si přál a několik párů raků, které také rád jídal. Tak se Božská Prozřetelnost stará o všechny ty, kteří v ni důvěřují.

Podle knihy Svatý František Serafický od P. Bonaventury J. Wilhelma zpracoval BS

foto: archiv

Bratři minorité zvou

**na duchovní cvičení
pro zájemce o vstup
do našeho řádu**

Ve dnech 8.-9. 10. 2005

Příhlášky a informace:

P. Leslav Mazurowski OFMConv,
Minoritská 1, 602 00 Brno,
Tel.: 542 215 600,
E-mail: rekolekce@minorite.cz

Katecheze při generální audienci Benedikta XVI. dne 1.6.2005

Kristus je životním modelem pro každého křesťana

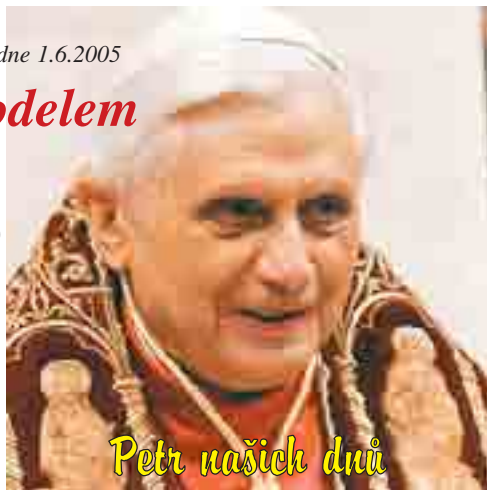
Hymnus Kristus Boží Služebník (srov. Fil 2, 6-11:)

„Kristus Ježíš, ačkoli má božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jedním z lidí. Byl jako každý jiný člověk, ponížil se a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži. Proto ho Bůh povýšil a dal mu jméno nad každé jiné jméno, takže při Ježíšově jménu musí pokleknout každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí a každý jazyk musí k slávě Boha Otce vyznat: Ježíš Kristus je Pán.“ (Flp 2,6-11)

V každém slavení nedělních nešpor nám liturgie znovu předkládá krátký, ale hutný kristologický hymnus z listu Filipanům (srov. 2,6-11). Tento hymnus právě zazněl a my se budeme zamýšlet nad jeho první částí (srov. vv. 6-8), kde je zobrazeno paradoxní „zmaření“ božského Slova, které odkládá svou slávu a bere na sebe lidskou přirozenost.

Kristus vtělený a pokořený nejpotupnější smrtí, totiž ukřižováním, je tu předkládán jako životní vzor pro křesťana. Ten totiž – jak se tvrdí v kontextu – má mít „v sobě totéž smýšlení, jaké měl Kristus“ (v. 5), smýšlení pokory, nelpění na sobě a velkodušné darování sama sebe.

Jistě, Kristus má božskou přirozenost se všemi jejími výsadami. Avšak tato transcendentní skutečnost není vykládána a žita ve znamení moci, velikosti, panování. Kristus neužívá toho, že je rovný Bohu, neužívá svou velebnou důstojnost a svou moc jako nástroj triumfu, znamení odstupu, výraz drtivé převahy (srov. v. 6). Naopak on „se sám zmařil“, sám se vyprázdnil tím, že se bezvýhradně ponořil do ubohosti a slabosti lidské přirozenosti. Božská „Forma“ (*morphé*) se skrývá v Kristu pod lidskou „formou“ (*morphé*) neboli pod naši

skutečností poznamenanou utrpením, chudobou, omezeností a smrtí (srov. v. 7).

Nejedná se tedy o prosté převlečení, o změnu vzezření, jak se myslelo, že to dělají božstva v řecko-římské kultuře: ona Kristova je božská skutečnost v autenticky lidské zkušenosti. On je opravdu „Bůh s námi“, který se nespokojuje s tím, aby na nás shlížel s laskavým pohledem z trůnu své slávy, nýbrž se osobně noří do lidských dějin tím, že se stává „tělem neboli křehkou skutečností, podmíněnou časem a prostorem“ (srov. Jan 1,14).

Toto radikální sdílení lidské přirozenosti, s výjimkou hříchu (srov. Žid 4,15), vede Ježíše až na hranici, která je znamením naší konečnosti a pomíjivosti, až ke smrti. Ta však není plodem nějakého temného mechanismu nebo slepé osudovosti: rodí se z volby poslušnosti podle plánu Otcovy spásy (srov. Fil 2,8).

Apoštol dodává, že smrt, jíž jde Ježíš vstříc, je smrtí na kříži neboli nejpotupnější, a tak chtěl být opravdu bratrem každého člověka, každého muže a každé ženy, kteří jsou nuceni skončit svůj život krutě a potupně.

Ale právě ve svém utrpení a smrti Kristus vydává svědectví, že svobodně a vědomě přijímá vůli Otce, jak se čte v listu k Židům: „Ačkoliv to byl Syn (Boží), naučil se svým utrpením poslušností“ (Žid 5,8).

Zastavme se zde ve své úvaze o první části kristolického hymnu, soustředěného na vtělení a na vykupitelské utrpení. Budeme mít později příležitost prohloubit následující úryvek, totiž velikonoční, který vede od kříže do slávy.

Uzavřeme svou úvahu velkým svědkem východní tradice, Teodoretem, který byl v 5. století biskupem Cyru v Sýrii: „Vtělení našeho Spasitele představuje nejvyšší naplnění Boží péče o lidi. Vždyť ani nebe, ani země, ani moře, ani vzduch, ani slunce, ani měsíc, ani celý viditelný i neviditelný vesmír, stvořený jediným jeho slovem nebo spíše přivedený na světlo jeho slovem podle jeho vůle, nenaznačují jeho nesmírnou dobrotu tak, jako to, co učinil jednorozený Boží Syn, Ten, který existoval v Boží přirozenosti (srov. Fil 2,6), odlesku jeho božské slávy a výrazná podoba jeho podstaty (srov. Žid 1,3), který byl na počátku u Boha a byl Bůh, skrze něhož byly účinné všechny věci (srov. Jan 1, 1-3), potom když na sebe vzal přirozenost služebníka, objevil se v podobě člověka, byl viděn na zemi, stýkal se s lidmi, vzal na sebe

naše slabosti a naše nemoci“ (*Discorsi di testi patristici*, LXXV, Roma 1988, str. 250-251).

Teodoret z Cyru pokračuje ve své reflexi tak, že vyzdvihuje právě úzkou souvislost, kterou zdůrazňuje hymnus z listu Filipánům – mezi vtělením Ježíše a vykoupením lidí:

„Stvořitel pracoval na naší spáse s moudrostí a spravedlností. Protože nechtěl použít pouze svou moc, aby nám dal dar svobody, ani se vyzbrojit pouze milosrdenstvím vůči tomu, který podrobil lidské pokolení, aby ten pak neobvinil milosrdenství z nespravedlnosti, nýbrž vymyslel cestu plnou lásky k lidem a zároveň vyzdobenou spravedlností. On totiž nejprve spojil se sebou lidskou už přemoženou přirozenost, pak ji vede do boje a uschopňuje ji k tomu, aby napravila porážku, aby na hlavu porazila toho, který zločinně zvítězil, a aby se osvobodila z tyranství, které ji krutě zotročilo, a aby znovu získala prvotní svobodu“ (tamtéž str. 251-252).

*Překlad: Josef Kolářek,
Česká sekce vatikánského rozhlasu*

Božský Pokrm

Člověk potřebuje Eucharistii.

Je to pokrm, který přeměňuje život člověka a otevírá před ním horizont věčnosti.

Přijímání stravy je jednou z nejdůležitějších činností, kterou v našem životě vykonáváme každý den. Jíme ráno, přicházíme ke stolu v době oběda, večer večeříme. Když máme málo času, kramáříme v kuchyni mezi nádobím a hledáme něco k snědku, abychom utišili hlad. Anebo jdeme do barů, restaurací a rychlého občerstvení, jak je to zvykem na Západě. Ve zrychleném životním tempu se čím dál tím častěji ztrácí rituál vychutnávání jídla a zapomínáme na to, co to opravdu znamená. Zkusme se nad tím trochu zamyslet.

Jíst, to znamená přijmout nějaký pokrm, nacházející se mimo nás, a strávit ho následně ve svém organismu. Fakt přijímání potravy nám dává na srozuměnou, že jestli chceme žít, musíme se krmit něčím, co se nachází mimo nás samotné. Nezáleží

již na tom, jestli to bude jídlo vysoké kalorické hodnoty, nebo jen skromný zeleninový pokrm. Obě dvě jídla nás upozorňují na skutečnost, že v sobě nemáme život. Kdybychom ho měli, nemuseli bychom přijímat potravu. Jsme tedy závislí na jednoduché činnosti, jakou je jídlo. Každé pokušení, které se snaží člověka přesvědčit o jeho „všemohoucnosti“, se rozpadá ve chvíli, kdy sedáme ke stolu.

Také Bible nám ukazuje různé obrazy stolování ve Starém a Novém zákoně. Vyvolený národ, který se toulal pouští, pojídal například křepelky a manu. Tento pokrm jim posílal přímo Bůh. Také evangelisté zaznamenali, že Ježíš přijímal jídlo. Stoloval spolu s Petrem, s celníkem Matoušem, s Lazarem, byl hostem na svatbě v Káně Galilejské, jedl také u Genezaretského jezera.

Když nadešel konec pozemského života Boho-Člověka, uspořádal ve večeradle den před svým umučením slavnostní večeři. Byla to jedna z nejdůležitějších chvílí Ježíšova života. V průběhu večeře oznámil nejbližším učedníkům svoji smrt. Poslední večeře se tedy stala předzvěstí jeho vykupitelského díla. Kristus prosil také apoštoly, aby liturgické gesto lámání chleba po jeho smrti opakovali. Když jim při večeři Bůh-Člověk dával k jídlu chléb a k pití víno, poukázal na to, že to je jeho Tělo a jeho Krev.

K a ž d o d e n n í
jídlu se zásadně liší od Kristova Těla, které přijí-

máme při mši svaté. Obyčejný pokrm nám dává sílu jen na určitou dobu. Tělo Kristovo nám dává život na věky. *Nebudete-li jíst moje Tělo a pít moji Krev, nebudete mít v sobě život. Moje Tělo je pokrmem a moje Krev je nápojem. Kdo jí mé Tělo a pije mou Krev, bude žít na věky* (srov. Jan 6,53-55.58).

Ježíšova slova nám přinášejí ohromnou radost. Když budeme přijímat Jeho Tělo a pít Jeho Krev neumřeme na věky. Stvořitel tak miloval svět, že skrze svého Syna vkročil do naší historie. Znovu nás nasměroval tím správným směrem, abychom dosáhli svého pravého předurčení: věčnosti. Člověk tak má podíl na nesmrtelnosti, kterou ho obdařuje Bůh.

Eucharistie je také symbolem splněné touhy prvních lidí, kteří chtěli být jako Bůh. Proč? Když jíme Kristovo Tělo a pijeme jeho Krev „zbožšťujeme se“. V naší krvi koluje Krev samého Boha. Touha prvního člověka, která ho dovedla k neposlušnosti, mu přinesla utrpení a smrt. Bůh však v tajemství mše svaté uspokojuje tuto naši lidskou touhu tím, že nám dává život a radost. Stvořitel si

přeje, abychom se radovali ze života a přestali v naší současné době ochutnávat ze „stromu poznání dobra a zla“. Chce, abychom ze zřekli otrávených pokrmů a nápojů, jakými nás pokouší moderní civilizace. Nemůžeme připustit, aby pseudohodnoty a střepy soudobého postmodernizmu znečišťovaly

naše nitro a ničily tak naši mentalitu. Hédonistická a konzumní civilizace není ničím ve srovnání s Božským Pokrmem. Jestli si tyto věci dnes neuvědomíme, hrozí nám to, že bude naše společnost z důvodu chybějících kritérií a hodnot čím dál tím víc degenerovat a divočet.

Když přijímáme

Kristovo Tělo, jsme vtaženi do života samotné Nejsvětější Trojice: Otce i Syna i Ducha Svatého. Podobně jako konsekrovaný chléb a víno podléhá jí celkové a úplné proměně podstaty, stejně tak je proměněný a zduchovnělý každý z nás, když s vírou přijímáme Kristovo Tělo a Krev. Eucharistie nás naplňuje Božím životem. Jako lidé věřící máme účast na Boží existenci. V Božím „Jsem“ je ponořeno naše lidské „jsem“. V tomto vztahu k Bohu zakoušíme hloubku vlastní existence. Tím způsobem si „zvykáme“ na Boží společnost. Uvědomujeme si, že nosíme v sobě nebe: milující Bůh si nás vybral a učinil svým příbytkem. Eucharistie tedy nemůže být pokrmem, který přijímáme rychle a nedbale. Jeho přijímáním máme každý den obnovovat jednotu s Bohem a prohlubovat svou víru. Současná doba orientovaná na okamžité uspokojení svých potřeb, nemá nic společného s Božím uměním požívání pokrmu. Eucharistie nás také učí, abychom nedůvěřovali povrchním náboženským projevům, které nevedou k prohloubení duchovního života. Snaží se obrátit náš zrak k Bohu a přetvářet láskou, která

z nás činí dar pro druhé. Díky lásce se stáváme údý Kristova Těla; jsme jeho vlastnictvím. Tím způsobem se v nás začíná projevovat věčný život. Nemá ještě blahoslavenou podobu nebeské slávy, ale je prvním krokem vedoucím k prahům Božího království.

Eucharistie tedy není jen přijetí samého Boha do svého srdce, ale přijetí i sebe sama, světých i stinných stránek vlastního nitra. Stvořitel se dívá na nás jako na ty, kterým dává neustále možnost povstávat z vlastních hříchů a formovat tak své lidství poznamenané slabostí. Stejně jako Ježíš prokazoval v době společného jídla milosrdenství hříšníkům, tak také v době trvání Eucharistie dosahuje jeho láska nejvyššího vrcholu: Ježíš nám dává sám sebe. V Božím pokrmu spočívá naše síla k životu. Kristus nás učí být pokornými a spoléhat se na Boží milosrdenství; uvádí nás do tajemství dětí Božích, do života v blízkosti Boha i z Boha, do prostoty dítěte a pokory celníka.

Eucharistie, ve které má své pevné místo náš život, připomíná každému z nás, že za tím vším, co je obyčejné a všední, za vínem a chlebem, se kryje neobyčejná Boží skutečnost. Stvořitel touží po tom, aby setkání s Ním bylo pokaždé jiné, svěží a stále se prohlubující. Nechce, aby bylo jen povinností, zvykem nebo nepochopeným tajemstvím z dětských let. Chce, aby setkání s Ním bylo pravou hostinou. Není přítom důležité to, jestli ta hostina proběhne v koutku boční lodi kostela, nebo jestli se bude slavit na čerstvém vzduchu jako velký *happening*. Stvořitel si přeje, abychom na každém místě zakoušeli, jak je sladký.

Jestliže nemohu žít bez každodenního pokrmu, tím spíš nemohu žít bez Eucharistie. Přijímejme Ji a budeme žít na věky. „Člověk,“ jak říkal papež Jan Pavel II., „*aby dosáhl věčného života, potřebuje Eucharistii.*“ Je to pokrm a také nápoj, který mění život člověka a otevírá před ním horizont života věčného. Ten, kdo přijímá již zde na zemi Těla a Krev Krista, nosí v sobě zárodek věčného života, neboť Eucharistie je svátostí života, který je skrytý v Bohu.

P. Warchoł OFMConv.

Eucharistie a Hermann Cohen

V květnu roku 1847 pobýval známý hudebník a klavírista Hermann Cohen (1820-1871), Žid narozený v Hamburku, koncertně v Paříži. Ve stejné době při májových pobožnostech v kostele sv. Valerie dirigoval sbor moskevský kníže, který byl dobrým umělcovým známým.

Při jedné pobožnosti Hermann Cohen souhlasil s tím, aby řídil sbor jako hostující dirigent. Avšak v době motliteb a kázání se nechoval příliš důstojně, spíše pohrdavě a bez úcty. Když se přiblížil okamžik požehnání Nejsvětější svátostí událo se něco neobvyklého. Samotný Cohen to popisuje takto:

„Neměl jsem chuť poklekat, jako to učinily zástupy věřících, nicméně cítil jsem divný vnitřní nepokoj. Má duše, zvyklá na útěchy tohoto světa, se však najednou jako by probudila s pocitem, že zakusila něco dosud neznámého. Bez přemýšlení jsem poklekl. Při požehnání Nejsvětější svátostí jsem poprvé pocítil nevysvětlitelně sladké vnitřní pohnutí. Další pátek jsem přišel do kostela opět. I tentokrát jsem ucítil pohnutí, silnější než minule,

jako by mě k pokleknutí nutilo obrovské závaží položené na ramena. Proti své vůli jsem uposlechl toto hnutí, když tu najednou jako blesk projela mým nitrem skličující myšlenka: „Musíš přijmout katolickou víru!“

Po několika dnech, ráno, jsem šel kolem kostela sv. Valerie. Zvony zvonily na mši svatou. Vstoupil jsem dovnitř. Byl jsem jako by němým svědkem několika po sobě jdoucích mší. Nevěděl jsem, co mne tam drželo. Večer mě opět nějaká síla, proti mé vůli, přitahovala do kostela – zvony jako by mě volaly. Když jsem uviděl vystavenou Nejsvětější svátost, nedokázal jsem vzdorovat síle, která mě přitahovala k oltářnímu zábradlí, kde jsem padl na kolena. Tentokrát jsem okamžik požehnání prožil bez vzdoru a když jsem pak vstal, cítil jsem zvláštní vnitřní pokoj. Vrátil jsem se do hotelu a celou noc jsem přemýšlel o Nejsvětější svátosti. Nemohl jsem se dočkat rána, abych se opět dostal na mši svatou. Od té doby jsem se v kostele sv. Valerie účastnil několika mší sv. denně s pocitem vnitřní radosti, která mě zcela přesahovala.“

Dosud se Hermann Cohen díval na katolíky podezřívavě, ale nyní si potřeboval o svých prožitcích promluvit s knězem. Namířil své kroky ke knězi Lagrandovi s tím, že uposlechne jeho duchovní rady, avšak jak sám přiznává „... satan ještě nebyl poražen“. Koncerty mu přinášely velké peníze, které mu dovolovaly užívat si životních potěšení.

Dne 8. srpna 1847, po koncertu v Elmsu, šel Hermann Cohen navzdory přemlouvání svých přátel na mši svatou. Při této mši obdržel milost mimořádné lítosti nad vlastními hříchy. Po třech týdnech Pater Lagrand polil jeho hlavu vodou svatého křtu. A po přijetí svátosti biřmování tento mladý křesťan často opakoval: „Nalezl jsem toho, koho miluji. Nyní on patří mně a já jemu. Již nikdy se od něho nevzdám.“

Jednou večer se Hermann účastnil v kapli sester karmelitek adorace Nejsvětější svátosti a byl velmi dojat skutečností, že sestry adorovaly Eucharistii po celou noc. Podle jejich příkladu se rozhodl založit Bratrstvo adorace Nejsvětější svátosti, jež pak vzniklo při celonoční adoraci 6. prosince 1848. Od té doby se toto bratrstvo rozšířilo po celé Francii.

foto: bB

Láska k Nejsvětější svátosti přiměla Hermanna k tomu, aby vstoupil do řádu karmelitánů, kde v roce 1849 přijal jméno Augustin Maria od Nejsvětější svátosti. Později přijal kněžské svěcení.

Takto slavný hudebník, okouzlující svými talenty evropské publikum, začal vyprávět o slávě Nejsvětější svátosti a o radosti těch, kteří přicházejí, aby se mu klaněli s vírou a láskou.

V Kensingtonu v Anglii, kam byl pozván, aby kázal Slovo Boží, založil nádherný kostel a klášter zasvěcený sv. Šimonu Stockovi, kde se současně stal jeho prvním převorem.

Neúnavný svědek víry

K 10. výročí úmrtí JUDr. Mečislava Razíka

Bratři Razíkové – to byl za komunistické totality v katolických kruzích moravské metropole známý pojem. Jeden kněz, druhý právník. Václav a Mečislav – první byl oblíbeným duchovním vůdcem studující mládeže, druhý před únorem 1948 generálním sekretářem Katolické akce. Po komunistickém puči se oba dva dostali před soud a do uranového „gulagu“.

Od smrti dr. Mečislava Razíka uplynulo 30. června už deset roků. Jeho osud byl typický pro politické vězně 50. let – a přece v lecčems odlišný. Vydal příkladné svědectví pro Krista. Deset let ztratil v komunistickém vězení. R. 1950 jej zatkl a odsoudili za údajnou „špionáž ve prospěch Vatikánu“, r. 1960 na amnestii propustili. Mohl však vykonávat pouze manuální zaměstnání, teprve na základě částečného uvolnění r. 1968 se dostal k původní profesi jako podnikový právník. V ní setrval až do svého odchodu do důchodu.

Navzdory krutému bezpráví, které jej potkalo, nikdy nezatrpkl. Nebyl v něm ani stín pomsty, rovněž tak se ale nikdy nepoddal rezignaci. R. 1968 se zapojuje do práce v Klubu 231, sdružujícím politické vězně, a v katolickém Díle koncilové obnovy až do zrušení obou po vstupu Rudé armády na naše území 21. srpna. Svých dovedností právníka aktivně využívá ve prospěch Církve a biskupů, kteří se vrátili z internací na své stolce. Důvěrné přátelství ho pojí s brněnským biskupem mons. dr. Karlem Skoupým. Když se všechny naděje vkládané do Pražského jara 1968 obrátily za normalizace počátkem 70. let vničeť, dr. Mečislav pracoval dál, neoficiálně neboli ilegálně, pokud se někomu toto slovo líbí. Navázal kontakty s Polskem, které bylo jeho druhou vlastí, otec bratří Razíků měl polskou národnost. V době, kdy čeští a slovenští katolíci byli odříznuti od Západu, zvláště od Sv. stolce, pochopil dr. Razík, že je

možno „nadýchat se svěžího vzduchu větší náboženské svobody“ u našich severních sousedů, taktéž pod komunistickým jařmem, ale díky masovosti, mohutné síle a dobré organizaci tamního katolicismu v čele s charizmatickou osobností kardinála Stefana Wyszyńského se bolševické moci nepodařilo Církev ovládnout a zatlačit na periferii společnosti jako u nás. „Mětek“, jak ho přátelé nazývali, jezdil do Polska několikrát za rok, udržoval kontakty s redakcemi náboženských časopisů, s Kluby katolické inteligence a s církevními hodnostáři, především s krakovským arcibiskupem kardinálem Karolem Wojtylou. Velmi uctíval Matku Boží Čenstochovskou, „Jasnohorskou Paní“, jak ji s oblibou nazýval. V úsilí o obrodu českého katolicismu a větší náboženskou volnost, vysílal do Krakova nebo na Katolickou univerzitu do Lublinu své mladší spolupracovníky a „spolubojovníky“, zprostředkovával kontakty.

V okruhu kolem dr. Razíka v Brně se i v těžkých normalizačních letech pilně pracovalo. Překládala se polská literatura, ale v rámci katolického samizdatu se publikovaly i vlastní texty, nejznámější byla knížka k volbě papeže Jana Pavla II., na níž se spolu s Mětkem Razíkem podíleli též dr. Miloslav Jedlička, dr. Radovan Perka a autor tohoto článku. Co se týká technického provedení, na tom má hlavní zásluhu Josef Adámek, který ilegálně tiskl duchovní literaturu navzdory všem rizikům. Státní bezpečnost nakonec udeřila. 10. září 1979 byl Josef Adámek zatčen a odsouzen k nepodmíněnému trestu vězení spolu s jezuitou P. Františkem Liznou, salesiánem P. Rudolfem Smahelem a laiky Josefem Vlčkem a Janem Krumpholzem. Postih neminul ani dr. Razík. Proběhla u něj domovní prohlídka a strávil 48 hodin v cele předběžného zadržení.

Tím ale nic neskončilo, Mětek vždycky měl ve zvyku říkat „tak s pomocí Boží pojedeme dál“. A jelo se. Navázala se spolupráce s katolickým aktivisty v Praze a Bratislavě, při níž figurova-

la i mnohá dnes zvučná jména, např. dr. Josef Zvěřina nebo dr. Ján Čarnogurský. Události nabývaly stále rychlejší spád, jehož vyústěním byl rok 1989. Mětek byl už v té době vážně nemocen. Choroba mu neumožnila zapojit se do aktivit českého katolicismu, nicméně vše bedlivě sledoval, zajímal se o dění a častokrát pomohl svojí radou. Zemřel 30.6.1995 ve věku 75 let.

Bylo by zásadní chybou chápat životní příběh JUDr. Mečislava Razika jako typický osud katolického aktivisty pronásledovaného komunistickým režimem. Každý z příběhů těchto lidí je jiný, nenapodobitelný a neopakovatelný. Mětek Razik dovedl inspirovat druhé k odvaze a iniciativě svým vlastním slovem a osobním příkladem. Dokázal v dobách, kdy mnozí říkali „nedá se nic dělat“, že se „dělat dá“ i v těch nejhorších podmínkách, stačí jen jistota, že Pán to chce a důvěra v Jeho pomoc. To je to podstatné a nejdůležitější,

Mečislav Razik se svou manželkou Květoslavou a s belgickým přítelem a dobrodincem Raymondem Mareyem. Fotografie z roku 1994.

Manželé Razikovi Mečislav a Květoslava na generální audienci u Svatého otce Jana Pavla II. v roce 1992.

čím tento skromný a rozšafný muž obohatil nás, české katolíky. A bylo by nespravedlivé zapomenout v této souvislosti též na to, co dnes zdaleka není samozřejmostí: na vzorný rodinný život manželka a otce čtyř dětí, byt' poznamenaný smutnou událostí úmrtí dcery v 50. letech, kdy Mětek pobýval ve vězení. Jeho manželka paní Květa mu byla vždycky oporou v nejtěžších chvílích, trpěla spolu s ním a také se radovala, když se podařilo něco dobrého, co posloužilo Boží věci. Razikovi tak svému okolí ukázali, jaké jsou plody toho, když je manželství správně porozuměno jako svátosti, jako viditelnému znamení společenství pod autoritou Boží a milosti z něj proudících.

Kéž tento drobný medailónek je nejen projevem vděčnosti a výzvou k modlitbě za duši zesnulého dr. Mečislava Razika, ale také připomínkou dnes velmi aktuálních hodnot, jež mu byly vlastní: hlubokého duchovního života, z něhož pramení osobní nasazení pro to, co je poznatelné v duchu víry a jejich morálních postulátů.

*Radomír Malý
foto: rodinný archiv*

TROCHU APOLOGIE (7): PODPOROVALA CÍRKEV...

...KAPITALISTICKÉ VYKOŘIŠTĚVÁNÍ?

Za komunistické éry jsme mnohokrát četli v učebnicích dějepisu i v médiích, že prý „Církev podporovala každý vykořisťovatelský řád, v nejnovější době potom kapitalismus proti socialismu“. Naopak, Církev socialismus tvrdě odsuzovala ve všech dokumentech, věnovaných sociální otázce. Stačí jen nahlédnout do encyklik „Rerum novarum“ Lva XIII., „Quadragesimo anno“ a „Divini Redemptoris“ Pia XI., ale také do „Mater et magistra“ bl. Jana XXIII. a „Centesimus annus“ Jana Pavla II. Katolické nauce vždycky odporovalo a odporuje jakékoliv „zestátňování“, čili socializace výrobních prostředků. Církev přitom vycházela ze dvou principů: 1) Bůh sám chrání soukromý majetek 7. a 10. přikázáním; 2) společný (státní) majetek vždycky vedl a vede k lenosti a nezájmu o něj, neboť chybí motivace starat se o něco, co není „moje“ a na čem nejsem bytostně zainteresován. Naše čtyřicetiletá zkušenost s tzv. „reálným socialismem“ ukázala, jak hlubokou pravdu Církev v tomto ohledu měla. Byl zázrak, když něco fungovalo, pracovní morálka byla nízká, ve „státních“ podnicích – jak pravil jeden vtip – „nekradly pouze ručičky od hodinek“. Důsledky těchto zlořádů zakoušíme dodnes – čeští občané (též politikové a velcí podnikatelé) je nadále praktikují, neboť si na ně zvykli.

Levicové protikatolicky orientované kruhy v naší zemi neustále napadají Církev za to, že

prý komunismus jen odsuzovala a ani slovíčkem pozitivně neocenoila sociální opatření komunistů ve prospěch nejchudších lidí. Díky Bohu, že toto Církev neudělala. Ano, nelze upřít, že tzv. reálný socialismus mnoha chudým pomohl, jenže na druhé straně uvrhl do kruté bídy jiné: rodiny politických vězňů, „znárodněné“ živnostníky a řemeslníky, především ale tzv. „kulaky“, čili údajné „vesnické boháče“ (ve skutečnosti rolníky, kteří odmítali vstoupit do družstev), jimž vzal úplně všechno, vysídlil je na opačný konec republiky a přinutil konat ty nejhorší práce za mzdu, která k obživě vůbec nestačila. Pomocí z bídy jedněm a uvrhnout do ní druhé – to nikdy nebylo a není křesťanské řešení. S tím Církev absolutně nemůže souhlasit, proto se též od ní sociální opatření komunistů nikdy nedočkala chvály. Kam socialismus a komunismus v praxi vedou, dokazuje nejnověji příklad Severní Koreje a Kuby. Zatímco Jižní Korea je hospodářsky kvetoucí zemí, v Asii nejvyspělejší po Japonsku, její severní soused, dosud stále ovládaný komunisty, se potýká s hladomorem, jemuž – jak oznamují světové agentury – padlo už za obětí kolem milionu lidí, především dětí. Veliká bída Kubánců a stále se zhoršující ekonomická situace přinutila komunistického diktátora Castra obnovit alespoň částečně systém soukromého vlastnictví. Zrůdnost komunismu nespochívá tedy pouze v politické diktatuře, založené na

brutálním teroru a třídní nenávisti, nýbrž i v jeho ekonomické struktuře.

Znamená to však, že Církev nekriticky akceptuje jiné společenské systémy, konkrétně protipól socialismu – kapitalismu, jenž má ve své minulosti na svědomí mnoho bohatství na straně podnikatelů a bídy na straně dělníků? Nikoliv. Stačí jen nahlédnout do sociálních encyklik papežů. Lev XIII. v „Rerum novarum“ (čl. 33) z r. 1891 píše doslova: „...je především třeba vytrhnout ubohé dělníky z moci bezohledných vyděračů, kteří nezřízeně zneužívají lidí pro zisk, jako by to bylo zboží...“ Pius XI. v encyklice „Quadragesimo anno“ (čl. 57) z r. 1931 říká: „...je třeba bohatství rozdělit tak, aby bylo dobře postaráno o obecné blaho celé společnosti. Tento zákon sociální spravedlnosti zakazuje, aby některá třída vylučovala z podílu na statcích jinou třídu. Proviňuje se tedy proti zákonu spravedlnosti třída bohatých, která – jako by se při svém bohatství oddávala bezstarostnosti – považuje za spravedlivý řád ten, v němž jí připadá všechno a proletářům nic...“ A Jan Pavel II. v encyklice „Centesimus annus“ (čl. 42) z r. 1991 varuje před nekritickou euforií z restaurace tvrdého a nespoutaného kapitalismu po r. 1989 těmito slovy: „Marxistické řešení ztroskotalo, ve světě však nadále existuje vyčleňování ze společnosti a vykořisťování, zvláště v rozvojových zemích, jakož i lidské odcizení.... Proti těmto jevům Církev důrazně pozvedá svůj hlas. Masy lidí stále ještě žijí ve velké materiální a morální bídě... Hrozí nebezpečí, že se rozšíří radikální kapitalistická ideologie, která se odmítá o těchto problémech být i jen zmiňovat... a ve slepé víře přenechává jejich řešení volnému rozvoji tržních sil.“ Dala by se citovat z těchto i jiných dokumentů řada dalších podobných výroků, nicméně tyto tři stačí jako jasný důkaz, že Církev k vykořisťování proletariátu rozhodně nemlčela. Neobstojí ani jiná, často vznášená námitka, že prý Církev vystoupila se svojí kritikou kapitalistického vykořisťování pozdě, neboť Marxův Komunistický manifest vyšel už r. 1848, zatímco encyklika „Rerum novarum“ Lva XIII. až r. 1891. Už bl. Pius IX. r. 1847 v encyklice „Qui pluribus“ poukazyval na to, že příčinou přitažlivosti myšlenek marxistic-

kého socialismu je špatné nakládání kapitalistů s dělníky a žádal nápravu. Dbal na sociální spravedlnost v Církevním státě a podporoval propagátory katolické sociální nauky, osobní přátelství jej pojilo s francouzským zastáncem dělnických práv bl. Fréderikem de Ozanamem a s německým biskupem Wilhelmem von Kettelerem, jenž býval zván jako řečník na dělnická shromáždění a vyzýval k zakládání odborů. Hluboké duchovní pouto svazovalo bl. Pia IX. také s anglickým kardinálem Edwardem Manningem, neúnavným obráncem anglického a irského proletariátu.

Katolická církev nikdy nepodporovala kapitalismus ani jako ideologii, ani jako ekonomický systém. Svědčí o tom řada papežských dokumentů už od pontifikátu Pia VI. (1775-99) až po Jana Pavla II., v nichž na něj pohlížela jako na produkt protikřesťanského osvícenství, Velké francouzské revoluce a nábožensky lhostejného liberalismu. Pius VI. odsoudil mj. i Chapelierův zákon, vyhlášený revolučním Národním shromážděním ve Francii r. 1791, jenž rušil řemeslnické cechy, které chránily námezdně pracující řemeslníky před ne lidskými pracovními podmínkami a legalizoval neomezenou zvlášť zaměstnavatelů jak ve mzdových, tak i v pracovních záležitostech. Kapitalismus samozřejmě prošel během 200 let vývojem, kdy si dělnictvo vybojovalo v Západní Evropě a v Severní Americe svá práva hlavně v oblasti mzdové a sociální a dosáhlo vysoké životní úrovně. Svou roli přitom sehrála mj. i katolická sociální nauka, vyjádřená zejména encyklikou „Rerum novarum“ Lva XIII.. V Německu, Rakousku, Belgii aj. to byly právě křesťanské strany, které v duchu tohoto dokumentu nakonec prosadily patřičné sociální zákonodárství. Dnešní relativní sociální spravedlnost ve vyspělých státech však ostře kontrastuje s křiklavým sociálním bezprávím v rozvojových zemích, jak na to poukazují dokumenty zejména koncilových papežů bl. Jana XXIII. a Pavla VI. .

Církev vždy trvala a trvá na nedotknutelnosti soukromého majetku, nevyslovuje se však k té či oné formě ekonomického uspořádání společnosti, neboť toto jí nepřísluší. Je povolána pouze k tomu, aby pozvedla svůj hlas proti hříchu sociální nespravedlnosti v jakékoliv podobě, ať už

šlo o otrokářský systém, feudální monarchii nebo kapitalismus, nemluvě samozřejmě o socialismu a komunismu. Církevní nauka vždycky odmítala násilnou revoluci jako adekvátní řešení (s výjimkou krajně nouzových případů), neboť dějiny dokazují, že touto cestou se vytožené spravedlnosti nikdy nedosáhlo, nanejvýš byla jedna křivda nahrazena druhou. Z toho důvodu v nejnovější době odmítla církevní autorita tzv. teologii osvobození v Latinské Americe, jež prezentovala Ježíše Krista v marxistickém duchu jako revolucionáře se zbraní v ruce. Proto se ani otrokářská povstání ve starověku nesetkala se souhlasem prvotních křesťanů, neboť jejich důsledkem v případě úspěchu vždycky bylo jen to, že bývalí otroci se stali otrokáři a bývalí otrokáři otroky. Opravdovou změnu způsobilo až učení sv. Pavla, jenž píše list otrokáři Filemonovi, aby uprchlého otroka Onesima s láskou přijal. Jde o první manifest za zrušení otroctví nikoli revolucí, nýbrž láskou, jak je to sv. Pavlem vyjádřeno i v Gal 3,28: „Zde už není Žid nebo Řek, otrok nebo člověk svobodný, muž

nebo žena, ale všichni jsou jedno v Kristu Ježíši.“ Zákonodárství křesťanského Římského císařství ve 4. stol. neruší otroctví, ale zakazuje pod trestem otroky zabíjet a týrat, krom toho propuštění otroka na svobodu je pokládáno za záslužný skutek křesťanského milosrdenství. Otrok již není považován za pouhou věc, jíž se lze zabitím nebo vyhozením na smetiště v případě stáří a nemoci zbavit, nýbrž za lidskou bytost, s níž nelze nakládat bezohledně a bezcitně. Bezprávný otrokářský systém byl tak zlikvidován uzákoněním křesťanské nauky o člověku a jeho důstojnosti.

Poněvadž žádný ekonomický systém v důsledku lidské hříšnosti není úplně spravedlivý, nebyl jím ani feudalismus v éře křesťanského středověku, s nímž bývá často Církev spojována. Poddanská závislost na feudální vrchnosti nesla s sebou také mnohé projevy zvrůle. Šlechtici nutili selské nevolníky pracovat i v neděli a zasvěcené svátky. Církev svým blahodárným lpěním na svěcení neděle tak realizovala další záslužné sociální opatření – právo pracujících na zaslouže-

ný odpočinek. Jinak by z nich páni seděli kůži. Je smutnou pravdou, že někteří církevní hodnostáři jako feudální velmožové dokázali být také vůči poddaným bezohlední, nicméně tyto případy asi nebyly typické, jinak by se těžko ujalo úsloví „pod berlou se dobře žije“, jak je v pramenech dochováno. Především mnichové v kláštřích bývali opravdovými otci svým poddaným, benediktinský klášter ve francouzském Cluny např. poskytoval denně obědy až 18 chudým, papežové sv. Pius V. a Klement VIII. v 16. století jich zvali každý den k obědu desítky, u nás v baroku oseký klášter hostil na Zelený čtvrtek každoročně 2500 chudých (Medek V.: Cesta české a moravské církve..., str. 246). Takových případů existují v éře feudalismu tisíce, nehledě k bohatě rozvětvené činnosti charitativních řádů a kongregací, u nichž pomoc lidem na okraji společnosti hrála rozhodující a zásadní roli. Sv. Tomáš Akvinský učil, že soukromý majetek nikdy není absolutní, neboť je svázán s povinností vlastníka užívat zisk z něho plynoucí ne ke svému osobnímu prospěchu, nýbrž k dobru

společnosti. Na tomto principu katolická sociální nauka 19. století hovoří o tzv. „sociální hypotéce“, jež visí nad soukromým vlastnictvím výrobních prostředků.

Církev jako instituce nebyla nikdy v dějinách lhostejná ke křivdám, páchaným na chudých. Její mnozí reprezentanti ano, byli to lidé jako všichni jiní – dobří i zlí, avšak nauka zůstala vždycky jasná a jednoznačná. Není náhodou, že mezi čtyřmi tzv. do nebe volajícími hříchy jsou dva, čili polovina, sociálního charakteru: zadržování mzdy a útisk chudého. Všude tam, kde Církev prosazovala svoji sociální nauku, došlo vždy ke zlepšení postavení těch nejchudších. Ve starověku Církev chránila otroka proti otrokáři, za feudalismu chatř proti paláci, v novověku potom dělníka proti fabrikantovi a za socialismu občana proti nové stranické a státní buržoazii. Výše uvedené skutečnosti to dokumentují a ukazují opět s plnou jasností, co dokáže Kristova nauka, když je prosazována a realizována ve vší plnosti a kráse.

Radomír Malý

Rušení dluhu nestačí, je třeba investovat do rozvoje

Svatý Stolec přivítal rozhodnutí osmi nejbohatších států světa, které se minulou sobotu v Londýně shodly na okamžitém zrušení zahraničního dluhu 18-ti nejchudším zemím v celkové výši 40 miliard dolarů. Dalším 9 zemím má být během příštího roku zrušen postupně dluh ve výši 11 miliard dolarů. A konečně další 4 miliardy dolarů mohou být odpuštěny 11 zemím, pokud povedou boj s domácí korupcí a vydají se na cestu dobré správy státu. O komentář jsme požádali mons. Karla Kasteela z Papežské rady *Cor Unum*, která má na starosti charitu Svatého otce:

„Tento čin má velký význam, protože jde o významnou část zahraničního dluhu a důležitý signál pro těchto 18 zemí, z velké části afrických. Všechna setkání katolických rozvojových agentur v posledních 10 letech jednala o tomto problému a vždy se pokoušela ovlivnit mezinárodní politickou vůli tímto směrem. Nyní konečně slyšíme tuto dobrou zprávu.

Je potřeba pokračovat, žádat prominutí dluhů nejméně dalším dvaceti zemím, a myslet také na sociální dimenzi, rozvojové programy v oblasti výchovy a zdravotnictví.“

Také Papežská rada *Iustitia et Pax* vidí v prominutí dluhů chudým zemím první krok ke skutečné mezinárodní solidaritě. Připomíná, že Jan Pavel II. se k této otázce často vracel v poselstvích ke Světovému dni míru a věnoval se jim také v apoštolském listu *Tertio millennio adveniente*. Papežská rada *Iustitia et Pax* zároveň vyzývá, aby rozvinuté země dodržely sliby, které doposud zůstávají stranou: „Nestačí pouze rušit dluhy – čteme v prohlášení Rady – je potřeba také zvýšit pomoc pro rozvoj chudých zemí.“

Česká sekce vatikánského rozhlasu (15.6.2005)

CÍRKEV VYBUDOVALA ZÁPAD

Nakladatelství *Regnery* vydalo knihu Thomase E. Woodse „Jak katolická církev budovala západní civilizaci“. Po tematických kapitolách probírá oblasti, kde Církev hrála zásadní roli.

Woods upozorňuje, že stále přžívá negativní pohled na středověk, i když dnes většina historiků ho odmítá označovat za „temný“. Úpadkem bylo šesté a sedmé století kvůli barbarským invazím a stálým válkám. Zkáza by však byla horší, kdyby se Církev nesnažila udržet alespoň nějaký řád.

Moderní civilizace vděčí za mnoho středověkým mnichům, kteří opisovali antické texty a uchovali je pro budoucnost. Kláštery byly podstatné i pro rozvoj zemědělství.

Ve středověku se zrodil univerzitní systém. Papežství přitom hrálo ústřední roli. Církvi vděčí za mnohé i moderní věda; mnoho kleriků spojilo povolání k duchovnímu životu se zájmem o vědu. Předchůdci moderní vědy byli např. svatý Albert Veliký a lincolnský biskup Robert Grosseteste, kancléř oxfordské university, který jako první sepsal postup pro provádění vědeckého experimentu. Propojení Církve s vědou pokračovalo i v dalších stoletích; v 17. a 18. století k němu přispěli zvláště jezuité jako matematici a astronomové.

Církev se zasloužila i o umění a architekturu: odporovala ikonoklastické herezi.

V oblasti práva položili katoličtí teologové základ právním principům zacházení s přírodními národy v novém světě. Dominikán Francisco de Vitoria pomohl položit základy modernímu mezinárodnímu právu: obhajoval rovnost lidí a právo na život, kulturu a vlastnictví. Další dominikán Bartolomeo de las Casas účinně hájil domorodé národy. Španělští teologové přispěli k propracování pojmu přirozeného práva a spravedlivé války. Kanonické právo bylo prvním systematickým zákoníkem ve středověké Evropě a stalo se základem pro vznik sekulárních právních systémů. Církev zastavila řeckou a římskou infanticidu (t.j. zabití dětí z obavy, že je nebude možné uživit) i další barbarské praktiky.

Charitou Církev od prvních staletí ulehčovala trápení způsobené hladem a nemocemi. Budovala hospice, ujímal se otroků, pečovala o vdovy a sirotky. I rozšíření nemocnic podporovala Církev už od 4. století. Středověké kláštery poskytovaly lékařskou péči.

Woods uzavírá: Katolická církev nejen přispěla k západní civilizaci - ona ji budovala. Když se dnešní civilizace odděluje od křesťanského základu, má to negativní dopady.

Zenit, 8. 6. 2005

ODBOURNÍCI KRITICKY K VYUŽITÍ ZAHRAŇIČNÍ POMOCI

Před summitem G8 v Gleneagles nigerijská protikorpční komise konstatovala, že nigerijští vládcí spotřebovali v letech 1960-1997 peníze v hodnotě šesti Marshallových plánů. Přitom dvě třetiny nigerijské populace žije v chudobě, třetina neumí číst a psát a 40 % nemá přístup k pitné vodě. Země má přitom více lidí a více přírodních zdrojů než kterákoli jiná africká země.

Komisi ustavil nynější prezident Olusegun Obasanjo v rámci tažení proti korupci.

Nigerie je největším africkým dlužníkem (20 bilionů britských liber), ale G8 jí odmítla dluh odepsat. Prof. Pat Utomi z Lagoské obchodní školy prohlásil, že je to správné rozhodnutí.

The Telegraph, 26. 6. 2005, Res Claritatis

V MADRIDU ZA PŘIROZENOU RODINU

22. června zamítl španělský senát kontroverzní návrh zákona o homosexuálních partnerstvích těsnou většinou 131:119. Návrh půjde zpět do dolní komory, kde má ovšem vláda většinu, takže má šanci projít. Předseda Institutu pro rodinnou politiku Eduardo Hertfelder řekl, že „vláda zůstala se svým stanoviskem sama: nejprve návrh odmítla generální justiční rada a státní rada, 18. června protestovaly rodiny a nyní ho odmítl senát“. Hertfelder soudí, že vláda bude muset návrh zablokovat. Také další činitelé se obávají „společenské konfrontace“.

Demonstrace na podporu přirozené rodiny se zúčastilo 1,5 milionu lidí, představujících přes 1000 organizací. V čele šlo 20 španělských biskupů, zúčastnila se Federace židovských obcí Španělska a imám Velké mešity v Madridu. Někteří představitelé soudí, že to znamená počátek světového hnutí na ochranu manželství a rodiny: toto hnutí překračuje hranice ras, náboženství a zemí. Jiní citovali Všeobecnou deklaraci lidských práv, podle níž je manželství svazek muže a ženy (čl. 16).

V sobotu 18. června se v Madridu koná demonstrace na podporu rodiny, manželství a svobody: je namířena proti zákonu prosazenému španělskou socialistickou vládou, který dovoluje stejnopohlavním párům uzavírat manželství a adoptovat děti. Pořádá ji Foro Español de Familia, jež reprezentuje asi 4 miliony rodin. Cílem demonstrace je bránit právo dětí na normální rodinu s matkou a otcem.

HPŽ ČR, 17. 6. 2005

ŽENÁM POMÁHAJÍ HLAVNĚ KŘESŤANĚ

Dnes slyšíme mnoho o rovném postavení mužů a žen a o tzv. rovných příležitostech. Dokonce se tímto tématem zabývá jeden poradní orgán vlády. Přesto zůstáváme rovnoprávností mezi muži a ženami stále mnoho dlužni. Nejen v platové oblasti, kde ženy za stejnou práci dostávají v průměru o čtvrtinu méně než muži. Především se zapomíná na ženy v domácnosti, které pečují o rodinu a vychovávají děti.

Nezapomínejme, že jen díky vlivu křesťanství se dnes přijímá jako samozřejmost, že muži a ženy mají naprosto stejnou důstojnost. To zdaleka není samozřejmostí v jiných kulturách. Proto vždy, když slyším tvrzení o utlačování žen katolickou církví, vzpomenu si na naše kostely na Vysočině a na tisíce obrazů a soch žen, které nám jsou jako např. matka Kristova, sv. Ludmila či sv. Anežka, dávány za vzor k následování. Není zásluhou právě křesťanů, že bezprávná starověká žena byla v osobě Panny Marie vyzdvížena před očima celého světa až na trůn královny světa? Navíc byla Panna Maria v očích tehdejšího světa ještě v postavení „svobodné matky“, takže její povýšení „nad všechny ženy“ bylo skutečně revolučním činem katolické církve. Avšak kolik podobně příkladných, čistých a statečných žen si představíme ve spojitosti s osvícenectvím, s buddhismem, či kolik soch stavíme dnes ženám?

Dnešní problém nerovnosti muže a ženy spočívá především v nepochopení či ignorování rozdílu mezi jejich úlohami. Každé pohlaví má specifické dary a je smutné, že poklady, dané zvláště ženám, jako citlivost, umění naslouchat a mnoho dalších, v naší společnosti stále více a více chybí. Typickým příkladem jsou naše sídliště, je to svět stvořený mužským mozkiem bez ženského vlivu. A tak pořád doufáme, že muži snad zase jednou budou schopni sami uživit své ženy, které budou mít volné ruce, aby pomohly v místní samosprávě přetvořit naše města v opravdové domovy.

To se nám ovšem nikdy nesplní, budeme-li na muže a ženu klást navlas stejné požadavky. Současný feminismus, vycházející z marxistických pozic, nám vnucuje ideu boje mezi pohlavími na trhu práce i v rodině. Nabízí nám dokonce jakousi obdobu homosexuálního pohledu na manželství. V homosexuálním vztahu jsou přeci oba dva naprosto zaměnitelní: stejně vydělávají, stejně perou, stejně vaří, stejně uklízejí, stejně se starají o děti, stejně se oblékají. Pokrokovost rodiny pak tato optika poměruje tím, jak manžel doma uklízí a kolik žena přinese peněz.

Že je tato homosexuální fikce neudržitelná, vidí každá žena, kterou po zaměstnání čeká druhá směna v rodině. Proto je zřejmé, že nám nechybí ženy, které zastanou práci mužů, ale ženy, které skrze lásku a mateřství konají to, co nikdo jiný na světě zastat nemůže.

Jiří Karas, poslanec PČR

VÝHRADY SVEDOMIA

Slovensko stojí pred ratifikáciou medzinárodnej zmluvy so Svätou stolicou o práve uplatňovať výhrady vo svedomí. Z medzinárodného hľadiska ide o osobitú a zatiaľ bezprecedentnú medzinárodnú zmluvu, vychádzajúcu z encykliky Jána Pavla II. Evangelium Vitae. Samozrejme, na základnom princípe zmluvy nie je nové nič. Nejde totiž o nič iné, ako o medzinárodno-právnu ochranu zásady *lex injusta non obligat*, nespravodlivé právo nezáväzuje, v tomto prípade vyjadrené ochranou slobody uplatniť právo výhrady vo svedomí. Inými slovami právo odmietnuť vykonať potrat, eutanáziu, odmietnuť sobášiť homosexuálny pár či učiť nekresťansky poňatú sexuálnu výchovu a podobne.

Autor slovenských zmlúv s Vatikánom, zosnulý Dr. Anton Neuwirth, považoval otázku svedomia pre ochranu ľudských práv za kľúčovú, preto ju zvolil za jednu z centrálnych tém celého systému zmlúv Slovenskej republiky so Svätou stolicou. Ako napísal, „ak v totalitnom režime ľudia počúvali hlas svojho svedomia, znášali ťažké ujmy v osobnom i spoločenskom živote“. To však pádom komunizmu neskončilo. Potraty sa zakázať nepodarilo a ďalšie formy útoku na ľudskú prirodzenosť pribudli. Preto považoval za jednu z hlavných častí zmluvy potrebu ochrany svedomia. Niežby v slovenskom práve výhrady svedomia už neboli chránené, ale v časoch, keď sa medzinárodná a európska politika stali nástrojmi ako obchádzať a meniť vnútroštátne zákony normami s vyššou právnou silou, je potrebné reagovať tými istými nástrojmi. A niet lepšej reakcie ako prirodzené práva a slobody brániť, než uzavrieť medzinárodné zmluvy so Svätou stolicou. Skrátka, pred všetkými nebezpečenstvami pôsobenia Európskej únie na poli kultúrno-etických otázok niet lepšej právnej obrany, ako je zmluva so Svätou stolicou.

Potvrdzujú to samotní radikálni európski politici. Táto zmluva totiž vyvolala širšiu medzinárodnú pozornosť. A proti ostro protestovali domá-

ce aj zahraničné radikálne ľavicové, feministické a homosexuálne organizácie, skupina vyše 50-tich opäť radikálnych poslancov Európskeho parlamentu a tiež viacerých poslancov parlamentu slovenského, a to od jednotlivcov vládnej SDKÚ až po Mečiarove HZDS. Primát však už tradične patrí ľavicovo-liberálnej strane ANO, ktorej programom nie je nič iné, než neskrývaná propagácia kultúry smrti. Prirodzene, nezaostávajú ani médiá. Tie, v prvej línii s televíziou Markíza a denníkmi SME a Pravda, zmluvu o výhradách svedomia otvorene nenávidia. V rozpore so zdravým rozumom ju považujú za zmluvu, ktorá diskriminuje neveriacich, obmedzuje suverenitu Slovenska a porušuje zásadu oddelenia cirkvi od štátu. Vo všetkých troch bodoch sa samozrejme mylí.

Zmluva diskrimináciu nezavádza, ale odstraňuje. Diskriminovaní sú totiž dnes veriaci, ktorí si nemôžu uplatniť výhrady svedomia, nie naopak. Zmluva nijako neobmedzí „lekára“, ktorý potraty vykonávať chce. Cieľom je presný opak, brániť toho, ktorý ich robiť nechce. Potraty pritom po ratifikácii tejto zmluvy na Slovensku celkom určite nezaniknú, cieľom je, aby pribudli gynekológovia, ktorých pri nástupe do zamestnania nebude nikto diskriminovať za ich vieru a odmietanie vykonávania potratov, ako sa to dnes často deje. Podobne zmluva umožní väčšiu právnu ochranu celému radu ďalších povolání od nedeľnej práce predavačiek až po učiteľov, ktorí majú problém s ideologickým obsahom výuky. Nebude sa to pritom diať žiadnymi celoplošnými zákazmi a reguláciami. Rozhodnú samotní ľudia, v súlade s ich svedomím, na najnižšej možnej úrovni. Zmluva im iba na to poskytne príslušnú právnu ochranu.

Nepochopením je aj tvrdenie o obmedzení suverenity. Základným princípom zmluvy je rovnocennosť a vzájomný rešpekt zmluvných strán. Ešte dôležitejšie je však rozumieť, o akej suverenite je vlastne reč. Má štát suverenitu rozhodovať o po-

čiatku a konci ľudského života? Má štát právo rozhodnúť hlasovaním o definícii manželstva a priznaní takých či onakých vymyslených práv? Nuž, taký štát, ktorý nechápe, že práva nemôže ľuďom priznávať (a teda o nich rozhodovať), ale ich iba rešpektovať a uznávať, pretože sú prvotnejšie, štát predchádzajúce, nie je slobodným štátom. Režim, ktorý chápe suverenitu ako možnosť hlasovať o všetkom, chápe suverenitu absolutisticky. Tak chápali štátnu moc komunisti a nacisti. A takúto suverenitu treba naozaj obmedziť. Dôležitejšia je totiž obrana slobôd a práv ľudí, ktorí stoja vyššie ako štát. Ak teda zmluva obmedzuje nejakú štátnu suverenitu, tak iba takú, ktorú si slobodné štáty nemajú čo osvojovať. Pre porovnanie, je to, ako keby fyzici uzavreli s nejakým suverénom medzinárodnú zmluvu o nepochybnosti gravitačného zákona, alebo liberáli zmluvu o ochrane vlastníckeho práva či zákaze stopercentného zdanenia. Napadlo by niekomu, že takáto zmluva obmedzuje jeho práva?

Pravdivé nie je ani tvrdenie, že sa porušuje zásada oddelenia cirkvi od štátu. Bude snáď následkom schválenia zmluvy niečo také, že o slovenských zákonoch bude hlasovať Konferencia biskupov Slovenska? Stanú sa sudcami cirkevní sudcovia a slovenským právom právo kanonické? Nie. Poruší sa teda oddelenie svetskej a cirkevnej moci? Samozrejme že nie. Jediným dôsledkom bude zvýšená ochrana individuálnych práv odvodených z náboženskej slobody. Nič, čo by porušilo oddelenie cirkvi od štátu, iba dôsledný rešpekt princípu, ktorý patrí do ústavy každej slobodnej vlády a ktorý vyslovil sám Kristus. Jeho slová „čo je cisárovi, dávajte cisárovi, a čo je Božie, Bohu“ (Mk 12,17) totiž nehovoria len o legitimitate a poslušnosti voči verejnej autorite, ale rovnako o obmedzení jej moci, o jej nezasahovaní do záležitostí, kde nemá štát pôsobnosť. A to je náš prípad. Zásada oddelenia moci cirkvi a štátu sa teda neporušuje, naopak, bráni sa postavenie veriacich pred svojvoľou parlamentnej väčšiny. Nič viac.

Zmluva medzi Slovenskou republikou a Svätou stolicou o práve uplatňovať výhrady vo svedomí je preto dobrá a potrebná. Reaguje na vážne prob-

lémy našej doby. Bráni práva veriacich a obmedzuje svojvoľnú moc štátu na správnom mieste. O tom, kto stojí na strane slobody a kto chce slobodu opäť potláčať, svedčí aj prebiehajúca spoločenská diskusia. Jedna slovenská aktivistka, ktorá zmluvu odmieta, veriacim napríklad odkázala, aby sa proste včas rozhodli, čo chcú: či byť lekármi alebo veriacimi, či učiť biológiu, históriu, alebo veriť v Boha. Pekná voľba. Niečo nám pripomína. A bez akýchkoľvek pochybností svedčí o tom, že veriaci kresťania nechcú nič, čo by im nepatriło. Chcú byť aj veriacimi, aj lekármi či právnikmi. Nič viac. Iný kritik zmluvy, poslanec slovenského parlamentu, v televíznej diskusii ministrovi slovenskej vlády zase povedal, že chce Slovensko vrátiť do 16. storočia. Mýli sa, nepozná dejiny a má krátku pamäť. Zmluva iba bráni starým a dobre známym praktikám komunistickej totality. Teda ak niečomu bráni, tak návratu do storočia dvadsiateho. Pravdou však je, že sa pritom odvoláva na niečo, parafrázujúc jedného kňaza, čo je vskutku starého dáta. Ďaleko staršieho ako 16. storočie. Staršieho ako Golgota či Sion. Keďže svedomie človeka je staré ako stvorenie samo.

Poznámka:

Vysvetlenie systému zmlúv so Svätou stolicou

Jednou z najväčších tém súčasného volebného obdobia je na Slovensku téma uplatňovania tzv. výhrad svedomia. Špeciálna zmluva, ktorá bola na túto tému pripravená, má svoj základ v Základnej zmluve medzi Slovenskou republikou a Svätou stolicou, ktorá bola podpísaná a ratifikovaná v roku 2000. Treba povedať, že obsahom základnej zmluvy bolo jednak postavenie cirkvi a ochrana práv veriacich, zároveň však táto zmluva predpokladala prijatie ďalších, konkrétnejších a osobitných zmlúv. Obsahom týchto špecializovaných zmlúv sa mali stať štyri oblasti: predovšetkým pôsobenie cirkvi na školách, tzn. rovnoprávne financovanie cirkevných škôl a vyučovanie náboženstva na všetkých školách, vrátane štátnych, ďalej pôsobenie cirkvi v bezpečnostných a obranných zložkách, ďalej uznanie individuálneho práva uplatňovať výhrady vo svedomí podľa viery,

a napokon rozsah finančného zabezpečenia pri obnove a zabezpečení cirkevných nehnuteľností z prostriedkov štátneho rozpočtu.

Z týchto štyroch osobitných zmlúv boli postupne už ratifikované dve, školská a bezpečnostná. Tretia v poradí, zmluva o výhradách vo svedomí bola vyjednaná so Svätou stolicou, následne prešla domácim medzirezortným pripomienkovým konaním, rokovaním legislatívnej rady vlády, aby bola v súčasnosti pripravená na rokovanie vlády a hlasovanie parlamentu. Slovensko teda stojí pred ratifikáciou v poradí tretej špecializovanej zmluvy o práve uplatňovať výhrady vo svedomí. Výhradami svedomia sa, ako sa píše v čl. 3 ods. 2

zmluvy, „rozumie námiетка urobená na základe princípu slobody svedomia, podľa ktorého môže každý odmietnuť konať to, čo vo svojom svedomí pokladá za nedovolené podľa vieroučných a mravoučných zásad“.

Okrem osobitnej zmluvy so Svätou stolicou pripravilo ministerstvo spravodlivosti, tak ako doteraz pri všetkých zmluvách so Svätou stolicou, návrh rovnakého textu Dohody s registrovanými cirkvami a náboženskými spoločnosťami.

*Jaroslav Daniška,
autor je poradcom ministra vnútra SR
RC Monitor (16.6.2005)*

„Oči všech sledují jednoho přednášejícího. On je teď vše – zlo i dobro. Duše hledající oporu, stejně jako člověk volající po změně a jistotě. On je Exupéry a on je také jeho posluchač. On je dav a on je i individualita. On se táže, on i odpovídá.“

ohlas z kanadského krajaňského listu
na představení *Citadela* v Torontu

ČESKÁ MISIE V USA

Divadlo jednoho herce v podání Miroslava Gabriela Částka bylo již podruhé pozváno na americký kontinent, aby tam bylo duchovním povzbuzením pro české krajaňy.

V době od 3. do 25. dubna navštívil pan Částek na pozvání českých kněží P. Dušana Hladíka, P. Libora Švorčíka a P. Antonína Kocúrka města Toronto, Burlington, Chicago a New York, kde předváděl svá představení: *Popelka Nazaretská, Moc a sláva, Citadela*. Celkem vystoupil devětkrát. Představení se setkala s poměrně značným ohlase. Na každé představení přišlo minimálně šedesát našich krajaňů, kteří byli potěšeni krásnou češtinou a hodnotným obsahem – něco podobného jim v emigraci v českém jazyce nikdy nenabízí, přicházejí sice za nimi čeští umělci, ale nejčastěji jen s estrádním obsahem nikoli duchovním, katolickým. Podle sdělení patera Hladíka, po jednom z Částkových představení přišel za ním mladý muž dosud nevěřící a prosil ho o rozhovor o Bohu. Mnozí další krajaňe měli zájem o nahrávky a projevovali velkou touhu, aby je divadlo jednoho herce v osobě Miroslava Částka opět navštívilo.

Autor sám je rád, že jeho misie – takto jako dominikáňský terciář chápe svou divadelní činnost – přináší dobré plody. Především oceňuje vnímavost diváků k duchovnímu obsahu a konstatuje, že v Americe jsou konzumních věcí všichni plní.

úterý 23.8. – sobota 27.8. 2005

Motto: „RADOST PRO VŠECHEN LID“ (Lk 2,10)

V. PĚŠÍ POUŤ NA VELEHRAD

ze Znojemska a Vysočiny

(a zároveň XXIV. etapová z Levého Hradce a Nového Jičína)

PROČ PUTUJEME:

Jako malé praménky vycházíme z více míst, aby se pak na Velehradě naše skupinky slily v mohutný proud vděčnosti za Slovo života, které k nám právě odtamtud přišlo. Při pouti prosíme za obnovení víry v našem národě.

CO SI PŘEJEME:

Aby tato pouť byla, jako tenkrát v Betlémě, „radost pro všechny lid“ (Lk 2,10) i pro poutníky i pro ty, kdo se s nimi setkají.

ODKUD A KDY VYCHÁZÍME:

V pondělí 22.8. ráno z Ostrova nad Oslavou nebo z Radešinské Svatky, odpoledne z Vranova nebo z Vitochova. V úterý 23.8. v 6.30 ze Znojma nebo z Velkého Meziříčí nebo z Víru. Ve středu 24.8. z Miroslavi nebo z Tišnova nebo z Boskovic. Ve čtvrtek 25.8. z Blučiny nebo ze Křtin nebo z Ruprechtova, odpoledne z Slavkova. V pátek 26.8. z Milonic nebo z Věteřova nebo z Veselí nad Moravou. Každý den je to přibližně 33 kilometrů.

MŮŽETE SE K NÁM KDEKOLIV PŘIDAT:

Anebo přijedte v sobotu 27.8. ráno v 8 hodin do Buchlovic a pojdte posledních 7 kilometrů s námi. Pouť zakončíme v pravé poledne ve velehradské bazilice mší sv. s olomouckým arcibiskupem.

CO POTŘEBUJETE:

Svačiny na 4 dny, spacák a karimatku, 100,- Kč zápisného. Velká zavazadla (i unavené poutníky) pozeze doprovodné vozidlo. Spát se bude vždy pod střechou.

U KOHO SE HLÁSIT:

P. Jan Peňáz, Náměstí 18, 594 01 Velké Meziříčí, 566 522 101, P. Jindřich Bartoš, Mikulášské nám. 13, 66902 Znojmo, 515 224 694, P. Marek Dunda, 67103 Vranov n. D. 20, 515 296 384, jáhen Ladislav Kinc, 59264 Prosetín u Bystřice n. P. 79, 516 463 315

Egyptské potvrzení nevyzpytatelnosti Hospodinových cest

foto: B. Borch

Bylo to pro nás těžké období. Začátkem listopadu ranila tatínka mé manželky mrtvice. Zrovna v momentě, kdy nastupoval do svého auta na parkovišti u nádraží, odkud chtěl jet domů za svou manželkou, maminkou mé ženy. Záchranka ho odvezla do nemocnice. Zde byl dlouhé dva měsíce a z toho většinu času v kómatu. Strávil zde Vánoce, Nový rok a dokonce i své 70. narozeniny. Den po nich, bohužel, zemřel.

Manželku to velmi ranilo. Nejdříve se trápila jeho bezvládným stavem. Modlitby nepomáhaly, nepomáhal kapesník zbožně otřený o nohu trůnící sochy sv. Petra ve vatikánské bazilice, nepomáhaly léky, nepomáhalo nic... Byla to první velká zkouška naší víry.

Oba jsme konvertité pocházející z ateistických rodin. Volání Pána Ježíše jsme zaslechli až v dospělosti po sametové revoluci. Po katechumenátu jsme byli na Bílou sobotu pokřtěni – ještě jako svobodní. Poznali jsme se na faře, kam jsme oba docházeli na zkoušky chrámového sboru a já jsem tam také absolvoval civilní službu. Farní úřad pro nás byl tedy prvním místem setkání a zároveň mís-

Pohled na Svingu;
v pozadí napravo Cheopsova pyramida

tem „lásky na první pohled“, která přerostla v lásku trvalou. Za necelý rok na to jsme se zasnoubili v kostele a za šest měsíců potom jsme si řekli své „Ano“ před Boží tváří. Později na svět přišlo naše první dítě – dcera, kterou jsme pojmenovali podle Matky Pána Ježíše – Marie. Z ní měl radost i její dědeček, manželky táta, který ale zemřel těsně před jejími 3. narozeninami. To období počínající jeho listopadovou mozkovou příhodou, bylo pro nás opravdu moc smutné. Manželka se po smrti tatínka velmi trápila. Přestala důvěřovat v Boha, protože její modlitby za uzdravení nebyly vyslyšeny...

Chtěl jsem jí pomoci, ale i mne v květnu toho roku potkala smutná zpráva. Zemřela mi babička, která mě přivedla do kostela, a nepřímo se tak zasloužila o moje obrácení a pozdější křest. Stačilo k tomu pravidelné chození na vánoční půlnoční mše. Babička sama nebyla praktikující, ale katolické půlnoční nevynechávala, i když byla původně pokřtěná v husitské církvi... Ano. Její rodiče po

ukončení tisícileté tradice českého monarchistického zřízení opustili Kristův ovčín a vstoupili do nového ovčína založeného v nacionální republikánské euforii. Babička ovšem v plnoletém věku při svatbě s mým dědou, který byl vychován v klášterním sirotčinci pro děti, jež za 1. světové války ztratili rodiče, přestoupila zpět do lůna Církve Kristovy pod vedením nástupce sv. Petra – římského biskupa, ovšem komunistický režim její víru otupil natolik, že později nebyla schopna usmíření. Modlil jsem se do poslední chvíle, aby se s Bohem smířila, podobně jako při svém návratu do katolické církve, ale nepodařilo se mi to. Alespoň jsem pro ni zorganizoval katolický pohřeb.

Další bolestná rána následovala... Ztratili jsme nenarozeného potomka, o kterého jsme přišli zhruba tři měsíce po jeho vzniku. Velmi nás to mrzelo a dávali jsme si vinu. Oba jsme opustili modlitbu a kostelní zdi. Tápali jsme. Nakonec jsme si řekli, že nemá cenu se trápit. Musíme myslet na společnou budoucnost a na naší prvorozenou dceru. Začala se v nás probouzet naděje. Abychom ji posílili a potěšili se, řekli jsme si, že si splníme dávný sen a navštívíme Egypt a jeho starověké památky, včetně pozůstatků života prvních křesťanů, jejichž potomci – Koptové zde žijí dodnes ve vzácném pokoji s většinovým arabským muslimským obyvatelstvem, které je z 99% ctí jako potomky starověkých Egyptanů – stavitelů pyramid.

Staroegyptský chrám na nilském ostrově Philae u Velké asuánské přehrad, který prvním křesťanům sloužil jako katedrála sv. Eliáše.

Usiloval jsem o to, aby se manželka před náročnou cestou usmířila s Bohem. Nezdařilo se, a tak jsem tajně doufal, že se tak stane po této cestě. To jsem ale netušil, že cesty Páně jsou opravdu nevyzpytatelné!

Do Egypta se létá a já nikdy neleťel. Měl jsem z toho strach, a tak jsem si s sebou vzal růženec, abych se modlil. Na letišti jsem si najednou všiml, že jeden cestující, čekající na odbavení, se také modlí růženec a druhý vedle něj se modlí breviář... Říkal jsem si: Jsou to kněží či řeholníci...? Odpověď se mi dostala až v letadle... Mezitím jsem začal pítat při průchodu bezpečnostním rámem! Po osobní prohlídce se přišlo na to, že bezpečnostní zařízení rozpálat můj růženec s kovovým křížkem...

V letadle jsme se usadili a za chvíli přišli naši sousedi... Byli to ti dva modlící se lidé... a byl to kněz se svým ministrantem, jak jsme zjistili, když jsme se s nimi dali do hovoru! A navíc cestovali se stejnou cestovkou a na stejný zájezd jako my.

Neuvěřitelné, že? Ale pravdivé! A než jsme opustili český vzdušný prostor směrem do Egypta, domluvila se manželka s panem farářem na zpovědi. V duchu jsem velebil Boha a děkoval Panně Marii a svatým za jejich přímluvy.

V Egyptě jsme se blíže poznali a spřátelili. Nakonec se vyzpovídala manželka a já jsem usku-tečnil generální zpověď. Účastnili jsme se také mši svatých, které otec sloužil při plavbě na Nilu v kajutě turistického hotelového par-níku. Byl to neuchopitelný báječný pocit usmíření a vnitřního duchovního štěstí umocněný pohledem na antic-ké památky nepředstavitelné velikosti, jež vznikaly jako oslava bohů staroe-gyptského náboženství před 2-4 tisíci roky a v nichž později našli své útočiš-tě tamní první křesťané, kteří po sobě v původně pohanských chrámech za-nechali stopy v podobě vyrytých křížů na kamenných kvádrech. Ty jim slou-žily jako dnes nám obětní stoly v kos-telech – pro zpřítomnění Krista v Eu-charistii a jemu všichni doma za vše neustále děkujeme.

Pout' do Staré Vody

S velkou radostí v duši chci poděkovat Panně Marii Zázračné medailky, že mi splnila mé přání.

Již několik let jsem si přála být na pouti ve Staré Vodě. Možná proto, že jsem prožila 50. léta a jejich těžkosti, a toto poutní místo nejlépe dokazuje, kam až dospěla lidská zloba vůči Bohu a lidem. Ještě jsem nezapomněla větu, kterou jsem slyšela kdysi ve Vítkovicích na radnici od paní či slečny, která nás přijímala do práce: „Mě kdyby rodiče nutili chodit do kostela, tak je zastřelím!“ Ta slova nepatřila mně, ale zněla tak důrazně, že se nedala přeslechnout. Tuto nenávist prožili zřejmě obyvatelé a zmíněné střílení odnesl tento chrám a okolní vesnice.

Toužila jsem tedy být ve Staré Vodě na pouti muklů spolu s těmi, jimž bylo ublíženo. Jak se tam však dostat? Vždyť toto poutní místo je od nás vzdáleno 200km a není u nás příliš známé. Šla jsem se přihlásit na pout' na slovenskou Turzovku, pořádanou fatimským apoštolátem, avšak přihlásilo se málo zájemců, a proto byla zrušena. Zpočátku mi to přišlo líto, ale utěšovala jsem se, že si zajedu někam jinam. Již jsem opouštěla prodejnu Charity, když dovnitř vstoupila paní a prohlásila: „Tak na tu pout' se pojedje!“ Hned jsem se zeptala, kam se to má jet. Odpověď byla přímo šokující: „Ke svatě Anně do Staré Vody.“ V tu chvíli jsem byla snad nejšťastnějším člověkem na světě a mé srdce zpívalo: „Díky, díky, díky, Maria!“ Okamžitě jsem se přihlásila, a to jsem ještě netušila, co mě čeká na místě samotném.

Na pouti, než začala mše svatá, jsem si všimla, že si mě jeden chlapec pozorně prohlíží a usmívá se přitom. Myslela jsem si, že mám špinavý obličej. Za chvíli se na mě přišel podívat i chlapcův strýc, pan Jiří, jak jsem se později dozvěděla. Co na mě viděli? Pan Jiří mi to vysvětlil, že prý jako bych z oka vypadla jeho mamince, Martinově babičce. A jak stojí v evangeliu: „Nedělejte si starosti, co byste měli říci, v tu chvíli vás totiž Duch Svatý poučí, co je třeba říci...“ (srv. Lk 12,11-12),

foto:www.rado.cz

Poutní místo Stará Voda se nachází nedaleko Moravského Berouna. V letech 1949-1989 byl zde zřízen vojenský prostor a 22 vesnic po vystěhování bývalých německých spoluobčanů bylo srovnáno se zemí. Z vesnice Stará Voda – Altwasser o 60 domech a 400 obyvatelích zůstal jen kostel sv. Anny.

tak jsem hovořila i já a stala se tak v neposkvrněných a nejlaskavějších rukou Panny Marie užitečným nástrojem, jak se modlíme v úkonu odevzdání se Neposkvrněné. S chlapcem Martinem to bylo totiž tak, že už mu bylo 14 roků a ještě nebyl pokřtěn. Po našem rozhovoru se nechal pokřtít a začal se připravovat na první svaté přijímání.

Dnes již vím, že se nic neděje zbytečně a že vše bylo v Božím plánu. V modlitbě často děkuji za tohoto mého „vnuka“ a svěřuji ho do Božích rukou stejně jako ty svoje doma. Děkuji Ti, nejlaskavější Panno Maria za tuto milost a prosím Tě, abychom se na letošní pouti 30. července mohli opět všichni setkat.

Ludmila, rytířka Neposkvrněné z Uherského Brodu

Když nikdo, tak svatá Rita...

V pondělí mi jedna paní řekla: „Když nikdo nepomůže, tak svatá Rita ano, i ve vašem trápení.“ Já ale o sv. Ritě vůbec nic nevěděla, natož jak se k ní modlit. Byl čtvrtek a já klečela v kostele u Jezulátka v Praze a říkala jsem: „Ježíšku, prosím pomoz. Svatá Rito, prosím pomoz...“ Tu nade mnou stála jedna známá a položila mi na lavici modlitbu ke sv. Ritě a posvěcenou růžičku. Dojetím mi tekly slzy. Zeptala jsem se: „Kdo vám to, Markéto, řekl, že potřebuji modlitbu ke sv. Ritě?“ „Dostala jsem vnučnutí, abych sem přišla a předala Vám modlitbu s růžičkou,“ zněla odpověď.

Jindra

SVATÁ RITA Z CASCIE

POMOCNICE V BEZNADEJNÝCH PŘÍPADECH

Tato svěťice se narodila v Roccaporena v italské Umbrii asi v roce 1371. V mládí měla jediné přání, vstoupit do kláštera a obětovat se Bohu. Ale rodiče ji přinutili k sňatku s mladým mužem Pavlem Ferdinandem, když jí bylo kolem patnácti let. Pavel byl však člověk surový a již brzy po svatbě začal Ritu trýznit výčitkami a hrozbami, dokonce i fyzicky.

A právě v této zkoušce se osvědčila pravá zbožnost mladé ženy. Na jeho hrubé chování odpovídala tichostí a laskavostí. Tak byl denně sváděn mezi nimi ustavičný zápas mezi hněvem a tichostí, mezi násilím a láskou, mezi nepravostí a snášenlivostí. Zpočátku vyvolávala mírnost Rity ještě větší nevoli mužovu, ale ta nepovolila - zůstala tichá jako anděl. Pavel začal potají přemýšlet a sám poznal, že nesprávnost byla vždy na jeho straně, že nedokázal ovládat svou prudkost. Stávalo se, že když se v něm vzrůstala hněvivost, raději utekl z domu a vracel se, až když zlost pominula. Jednoho dne se stalo něco dříve naprosto nepředstavitelného: muž, kdysi tak tvrdý a náruživý, byl tak dojatý pokorou své manželky, že se vrhl před ní na kolena a prosil ji za odpuštění. Slíbil jí, že se vynasadí, aby jí už nikdy neublížil.

Od té doby žili spolu ve svornosti, až po osmnácti letech společného života byl Pavel zavražděn. Rita vstoupila do kláštera augustiniánů sv. Maří Magdalény v Cascii, kde strávila čtyřicet let v modlitbách a v kajcnosti. Svatě žila a svatě

zemřela v květnu 1447. Její tělo, ke konci života pokryté vředy, se podivuhodně proměnilo, rány se zacelily a místnost, kde se nacházelo, byla plná příjemné vůně.

Svěťice Rita z Cascie je vyzývána jako pomocnice v lidsky neřešitelných, beznadějných případech.

*Ludmila Kotrmanová
pevzato z Naše rodina č.20/2003*

Drahe děti,
aby člověk žil, nestačí, aby se narodil, ale po celý život musí jíst.

Podobně je to s novým životem, který dává Pán Ježíš. Proto, aby člověk byl dítětem Božím, aby

síly. Podobně svatě přijímání je pokrmem pro duši, abychom měli dost síly vytrvat na cestě, která vede do věčné radosti, i když to v některou chvíli může být těžké, a když nás všelicos může zlákat ke zlému.

Pokrm pro tělo a pro duši

měl krásnou duši, jako oblečenou do svatebních šatů a ne zaneřádnou bahnem hříchů, aby nebloudil ve tmě, ale aby měl v duši zářící světlo Kristovo a jednou mohl přijít do věčné radosti. Tento život se také nazývá Boží milost posvěcující.

Narození k tomuto životu je křest. Pán Ježíš říká o křtu, že je to jako nové narození z vody a z Duchu Svátého.

A ustanovil také pokrm pro tento nový život. Řekl: „Já jsem chléb živý, který sestoupil s nebe. Chléb, který já dám, je mé tělo. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný.“ Víte, že je to svatě přijímání. Při něm Pán Ježíš přináší do našich duší své nejvzácnější dary.

Kdo by dlouho nejedl, hrozně by zeslábl a pak by umřel hladu. Podobně, kdo by dlouho nechodil ke svátosti smíření a k svatému přijímání, ztrácel by sílu duše, moudrost a statečnost, pravou radost a pokoj srdce a potom by ztratil ten nový život dítěte Božího, milost posvěcující. Pán Ježíš říká: „Když nebudete jíst mé tělo a pít mou krev, nebudete mít v sobě život.“

Když člověk roste a sílí, musí vydatně jíst. Podobně svatým přijímáním nejvíc roste v duši nejvzácnější poklad Božích darů, milost posvěcující

Při namáhavé práci nebo cestě nebo při sportu člověk potřebuje vydatnou stravu, aby měl dost

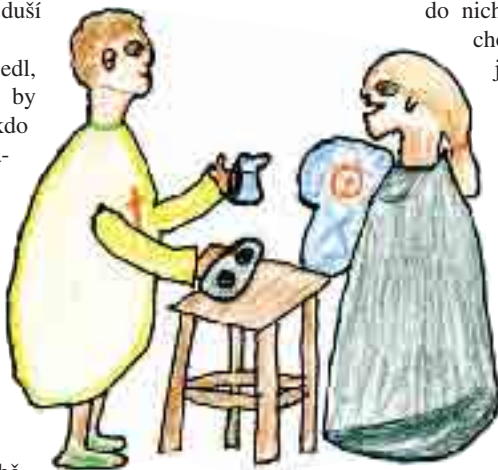
Jestliže řádí epidemie chřipky nebo jiné nákazy, ten, kdo je dobře živý, je odolnější proti nákaze než podvyživený. Nákazou, která ohrožuje duši, jsou hříchy. Ve světě je jich tolik, že je to jako nebezpečná epidemie. Abychom vítězili nade vším, co nás láká ke hříchu, a neprohráli svou duši, potřebujeme časté svatě přijímání.

Kdo prodělal těžkou nemoc nebo těžké zranění, i když se uzdraví, je zesláblý a musí hodně jíst, aby znovu neonemocněl a aby zesílil a byl schopen pracovat. Pro naši duši jako nemoci nebo zranění jsou naše hříchy. I když nám je Pán Bůh odpustil, potřebujeme časté svatě přijímání, abychom do nich znovu neupadli a abychom žili krásně a radostně jako děti Boží.

Nejhezčí setkání v rodině nebo s přáteli bývá u společného stolu při jídle. Tam také nejvíc roste vzájemná láska všech v rodině. Ve svatém přijímání nás Pán Ježíš stále víc sjednocuje v lásce, v Boží rodině, v církvi, a pomáhá nám, abychom všude šířili dobro a radost.

Dobré jídlo působí radost. Člověk trpící hladem se necítí dobře. Mnohem krásnější radost, útechu v zármutku nebo úzkosti a pokoj srdce dává Pán Ježíš, který k nám přichází při svatém přijímání.

Ale ani sebelepší pokrm nic nepomůže člověku mrtvému. Podobně ten, kdo se dopustil těžkého

lukášův chléb

hříchu, zničil „svatební šaty“ milosti posvěčující, nemůže k svatému přijímání, dokud si ve svátosti smíření nevyprosí Boží odpuštění, aby v jeho duši znovu zářilo světlo, aby Pán Ježíš zase měl z něho radost a s láskou a bohatstvím svých darů přicházel k němu ve svatém přijímání.

Prosme Pannu Marii, aby nám pomáhala přijímat Pána Ježíše s velikou vděčností, úctou, důvěrou a láskou a dělat mu vždycky radost. Vždyť on nás má tolik rád.

A těší se i na Vás nejmladší, kteří se teprve připravujete na první svaté přijímání, až k Vám bude přicházet v této nejsvětější svátosti.

S přáním krásných prázdnin s Pánem Ježíšem a s Pannou Marií a Božího požehnání Vám, Vaším rodičům a všem, se kterými se o prázdninách setkáváte,

Vás všechny srdečně zdraví Vás

P. Bohumil Kolář

Gruň Jana Pavla II. – poutní místo lidem hor

Pojedete-li navštívit Wadowice rodné město zesnulého papeže Jana Pavla II. a nebudete-li spěchat, můžete do svého harmonogramu též zařadit horský výšlap na jistou horu v tamějších Beskydu Malém, která nese název Gruň Jana Pavla II. (890 m. n. m.). Je to pravděpodobně první horský vrchol nazvaný jménem papeže.

S iniciativou a nápadem utvořit takové neobyčejné místo byli Dana a Stefan Jakubowští z obce Andrychow, horští průvodci. Byli přesvědčeni, že putování po horách má vést k Bohu. V roce 1981 zorganizovali první závod „Stezkou Jana Pavla II.“ Roku 1990 se cílem závodu stává Gruň Jana Pavla II. Tento název díky jejich snaze obdržela hora Jaworzyna nacházející se u obcí Andrychow a Wadowice v Beskydu Malém.

Zdejší hory byly častým cílem výšlapů Karola Wojtyly, které podnikal ve třicátých letech již jako žák a samozřejmě i později jako kněz, biskup i kardinál krakovský.

Od prvního závodu se Gruň Jana Pavla II. postupně stával duchovním centrem, kam směřovaly stále početnější skupiny turistů a poutníků. To

bylo impulsem k vybudování hmotného zázemí pro takové akce. Nejprve v roce 1991 k 10. výročí atentátu na papeže byl postaven kříž „Lidem hor“ a o čtyři roky později r. 1995 byla posvěcena horská kaple věnovaná Svatému otci jako dar k jeho 75. narozeninám. Velikost jejího půdorysu (13 x 5 m) má připomínat dramatickou událost z 13. května 1981. V poděkování, které jménem Svatého otce napsal biskup Giovanni Re, stojí: „At tato kaple – znamená lásky a oddanosti Svatému otci – dobře slouží k setkávání člověka s Bohem, který v horách zjevuje zvláštním způsobem svou velikost a svou krásu.“

Později byly v okolí kaple postaveny zastavení křížové cesty. V roce 2001 byl na hoře odhalen dvoumetrový pomník Jana Pavla II. V poslední době je připravováno muzeum věnované velkému papeži.

podle pramenů bB

Poděkování

Drahá Immaculato,

slíbila jsem Panně Marii, že pomoci Vás jí poděkuji za rychlou, efektivní, ... léčbu mé již uzdravené sestry a za pomoc při přijímacích zkouškách, které mám úspěšně za sebou.

Nejsladší Panno Maria, maminko nás všech, děkuji!

Markéta, Přerov

S vděčností usedám, abych vyslovila vřelé poděkování za mnoho vážných životních situací, ve kterých nám Panna Maria pomohla. Chci vyjmenovat dvě: narodila se nám krásná zdravá vnučka Tereška a také před 8 lety, díky přímlovám naší nebeské Maminky u svého Syna Pána Ježíše, manžel přežil těžké poranění hlavy po pádu z kola. Matičko Boží, děkuji Ti za celou rodinu, za pomoc a ochranu a prosím o Boží požehnání do dalších let.

Vděčná čtenářka Ludmila od Zábřeha

Děkuji Panně Marii za zdravé narození dvojčat Aničky a Zdeničky, mých prvních vnoučat.

Kroupová Světluše z Netčtin (IČP: 8377)

Děkuji Pánu Bohu a Panně Marii za uzdravení syna a za práci, kterou nemohl potom sehnat. Prosím o jeho pevnou víru a také za zdraví duše i těla pro celou rodinu. Vyprošuji mír a lásku celému světu.

čtenářka Anežka

Milí bratři, je tomu právě měsíc, co zemřel můj manžel. Byl těžce nemocný už půl roku. Začalo to všechno velikým kašlem a horečkou. Byl 2x na rentgenu plic, ale nic nenašli. Stále měl potíže s dýcháním, potil se a neměl už ani sílu něco dělat. Zanechal okamžitě kouření. Stále se dusil. Musely jsmé s dcerou 2x volat rychlou sanitku, ale infarkt se taky nepotvrdil. Nakonec ho vezla sanitka do Brna, prý má hodně mastnou krev, ale tam mu lékař, když začal čistit řekl, vřdyť vy tam nic nemáte a jel hned další den domů, ale lépe mu stejně

nebylo. Až letos najednou začal vykašlávat krvavé hleny. Poslali ho na CT a zjistili nádor na plicích, tedy rakovinu plic. Pak už šlo všechno rychle. Byl více v nemocnici než doma, chemoterapie, ozařování, špatná krev a veliké nechtuvství. Dala jsem mu sebou medailónek Panny Marie Neposkrvněné. Nosil ho na ruce na náramku, ale nakonec ho měl v nočním stolku nebo v peněžence, protože dostával často výživu a krev. Taky měl u sebe obrázek Božího milosrdenství a Pannu Marii Medžugorskou. Poslední dobou byl na tom už moc špatně, měl vodu na plicích a opuchlé nohy. Dcera mu tam 2x přivedla kněze, stále ho odmítal, říkal, že má čas. My jsme se neustále za něj modlili a modlili se i lidé v klášteře v Novém Dvoře u trapistů i u vás. Nebyl totiž u sv. smíření více jak 43 let. Až najednou, když jsem byla u něj v sobotu na návštěvě, uviděl naproti na lavici sedět kněze, rozplakal se a povídal, že by se rád zpovídal, ale že už ani neví, jak se to dělá. Byl to náš br. a otec Bogdan Sikora. Přicházel právě k nám. Vzal si ho bokem a probíral s ním vše podle desatera. Dostal pomazání nemocných. To bylo 23.dubna 2005. Potom ho otec Bogdan objal a myslím si, že povídal, že se raduje celé nebe. A já říkám tatku, ty jsi mě tak překvapil a otec Bogdan povídal, že náš Pán Ježíš rád dělá taková překvapení. Veliká Boží milost se ho dotkla. Pak ještě dostal sv. přijímání další sobotu a v neděli 1. května, když jsem přišla za ním na návštěvu, tak umíral. Modlila jsem se u něj půl hodiny za umírající k sv. Josefu a Pánu Ježíši a k Panně Marii. Medailónek jsem mu položila na hrud, a když jsem odcházela, dala jsem mu ho pod polštář. Běžela jsem ještě na večerní mši svatou. Stále jsem se za něj modlila a myslila na něj. Po mši svaté říkám dceři, jdi za kněžímí a pros je, ať se za našeho tatku modlí. Nejprve povídala, nemůžeme je pořád tak otravovat, až mě to na ni mrzelo, ale nakonec tam šla a potkala opět otce Bogdana a on říkal, že za ním pojedete do nemocnice. To taky udělal a udělal mu ještě apoštolské požehnání a plnomocné odpustky. Měla jsem z toho velikou radost a mám ji dodnes. A ještě ten den zemřel. Panna Maria je úžasná, veliká Pomocnice hříšníků. To ještě má manžel sestru, večer jsem volala její dceři, že Toník umřel, tak povídala, že

jí to řeknou až ráno, aby mohla spát. Jenže ona mě o pohřbu povídala, že nemohla spát, a tak si četla v knize o Maxmiliánu Kolbem. No řekněte sami, to je očividně potvrzené, že ho Panna Maria zachránila s velikým Božím milosrdenstvím. Vždyť sv. Maxmilián dal razit tyto medailky. A to ani není potřeba vám psát.

Děkuji všem, co se modlili a hlavně svatým a též sv. Antonínu.

rytířka Neposkvrněné M. Burdichová

Chtěla bych poděkovat Panně Marii za záchranu našeho vnoučka Vojty, který měl silný záchvat laryngitidy, musel být převezen do Brna, byl udržován v umělém spánku a napojen na přístroje. Zázračnou medailku měl s sebou v plyšovém medvídku. To mu bylo 11 měsíců. Tato nemoc se opakuje, už je potřetí v nemocnici, ale má lehčí průběh a je naděje, že dítě z této nemoci vyroste.

Proto prosím svatou Pannu Marii a otce Pia o pomoc. Prosím za zdraví dětí a vnoučátek.

Karla Vávrová, Jihlava

Chtěla bych poděkovat Panně Marii a Pánu Bohu za narození mých dvou dětí a zdraví celé rodiny. Při obou těhotenstvích jsem měla zdravotní problémy, ale mé prosby byly vyslyšeny a vše dopadlo dobře. Když jde život lehce bez starostí a problémů, člověk si neuvědomuje přítomnost Boha a komu za vše vděčí. Až při bolesti, ze strachu o své blízké, se ubírá k modlitbě a prosbě k naší nebeské Mamince a nebeskému Otcí.

Já bych proto chtěla ještě poděkovat za vše, co jsem od života, tedy od Boha dostala. Hodnou maminku, která mi ve všem pomáhá a vždy dobře poradí, za své blízké, hlavně za hodného manžela, který je mi oporou a vždy ve všem nablízku. Za ně za všechny z celého srdce děkuji.

vděčná čtenářka Marie

Vášim prostřednictvím bych chtěla poděkovat Panně Marii za ochranu naší rodiny. Náš první vnuk se narodil v šesti měsících a vážil 1 kg. Dýchal pomocí přístrojů a potravou mu byla výživa z kapačky. Druhý den po narození byl operován na kýlu. Díky Matce Boží, ke které jsme se modlili, lékařům a sestřím v nemocnici, mohl s maminkou ve 3 měsících poznat vlastní domov. Nyní je náš Jeníček již tříletý a bez zdravotních problémů. Náš druhý syn

(33 let) spadl z výšky 15 m na zem, poranil si páteř – dva zlomené obratle a tři zlomená žebra, ale po 10 denním léčení v nemocnici se vrátil domů, může chodit, ruce má v pořádku, vidí a slyší.

Děkuji za to z celého srdce Panně Marii a jeho andělu strážnému za pomoc při tomto pádu.

Je toho mnohem víc, za co bych měla děkovat a zároveň prosit za dar víry pro své nejdražší, za Boží ochranu a pomoc pro celou rodinu.

vděčná Marie Kudláčková, Veselí n. Lužnicí

Několik roků jsem odkládala poděkování prostřednictvím časopisu Immaculata. A tak chci nyní vzdát díky a úctu Panně Marii, Pánu Ježíši a všem svatým.

K lásce a důvěře Panně Marii mě od dětství vedla babička a také sestry dominikánky. Věřím, že i díky jejich modlitbám pocituji Boží blízkost a pomoc v celém svém životě. A tak chci říci: „Modleme se za sebe navzájem, za celý svět, neustávejme a Panna Maria bude vždy naší přímluvčinkou u svého Syna.“

vaše vděčná čtenářka a rytířka Marie Putnová

Děkuji Ti, Panno Maria a Pane Ježíši, za vyslyšení mé prosby a uzdravení mého manžela v jeho těžké nemoci. Víím, Matičko, že jsi pomohla již mnohokrát, a já Ti vroucně děkuji a prosím o další pomoc pro celou naši rodinu.

vděčná čtenářka Markéta z Orlové

Moje dcera prodělala dvě gynekologické operace a lékaři vzhledem k jejímu zdravotnímu stavu nevěřili, že by mohla otěhotnět přirozeným způsobem a doporučovali jí metodu umělého oplodnění, což dcera se zetěm odmítala.

Celé naše rodiny v modlitbách prosily Pannu Marii a sv. Judu Tadeáše o pomoc v této těžké situaci. A naše prosby byly vyslyšeny. Dcera zvládla ve zdraví celé těžké – rizikové těhotenství a porodila první zdravou vnučku, které z nevýslovné vděčnosti k naší nebeské Matce dala jméno Marie.

Děkuji z celého srdce Panně Marii a sv. Judovi Tadeášovi za jejich mocné přímluvy a prosím je, aby mou vnučku provázeli celým životem.

S pokorou a láskou B. ze Slovácka

Ďakujem Panne Márii Zázračnej medailky a „Papa Wojtyłowi“ za vyslyšanie prosieb o uzdra-

venie nášho syna z vážnej komplikácie po chirurgickom zákroku.

Náš 48-ročný syn-lekár podstúpil v sobotu 23. apríla operatívne odstránenie dosť veľkého bazaliómu na čele. Avšak rana sa zapálila a postupne mu opuchla tvár a oči natoľko, že vlastne prestal vidieť a všetko to bolo postupne stále červenejšie. Poznáme tieto rýchle sa vyvíjajúce zápaly, spôsobované tzv. „mäsožravými streptokokmi“, ale príčiny môžu byť aj iné. Okamžite, teda druhý deň, si syn nasadil antibiotikum, a my sme „nasadili“ naše osvedčené prostriedky v núdzi a nebezpečí – úpenlivé a kolektívne prosby k Panne Márii Zázračnej medailky (vítane Deviatnika), pretože ľahko mohol stratiť zrak, alebo nastať ďalšie komplikácie, napr. v mozgu... Zároveň sme sa úpenlivo utiekali aj k „Papa Wojtylovi“, o ktorom sme presvedčení, že je v nebi a môže za nás orodovať... Antibiotikum takmer okamžite zabralo, infekcia sa začala ustupovať, až sa syn po dvoch-troch dňoch úplne uzdravil.

Ledva nás opustila pohroma s komplikáciami po operácii bazaliómu nášho syna, ja som spadol na okraj chodníka tak nešťastne, že síce nenastala žiadna zlomenina, ale v minúty na minútu narastal na kýčli obrovský opuch – hematóm, až nabudol rozmery detskej hlavičky! Asi po 4 hodinách po úraze sme vyhladali chirurgickú ambulanciu nemocnice Milosrdných bratov. Dvaja službu-konajúci chirurgovia sa snažili obrovský hematóm vypungovať, ale nešlo to! Už vzniklo koagulum a rozhodli sa, že o dva dni, v nedeľu na službe, to „otvorí“ a koagulum vyberú chirurgickou lyžicou, čo je dosť veľký zásah! Teda mal som dva dni času „niečo podniknúť“. A podnikali sme zasa spoločne to, čo v núdzi, skúškach a nešťastí robíme: začali sme okamžite ďalší Deviatnik k Panne Márii Zázračnej medailky, a úpenlivé prosby o orodovanie k Papa Wojtylovi – veríme, že je v nebi a môže a chce nám pomôcť. A stalo sa neuveriteľné: ráno, v sobotu, teda po jednej noci, ten hematóm sa zmenšil o 2/3, zostala tam už len tvrdá jedna tretina, ktorú natierame masťou a tá tiež mizne! Teda, bez liečby, napriek tomu, že obaja chirurgovia povedali, že taký hematóm na kýčli ešte nevideli,

už takmer dobre chodím a opuch sa pod masťou postupne zmenšuje.

Vďaka Ti, Panna Mária, za vyslyšanie a pomoc v najväčšej núdzi, vďaka Ti, Papa Wojtyla.

Vladimír Krčméry, Bratislava

Chtěla bych poděkovat Pánu Ježíši a jeho nebeské Matičce ze všechno dobro, kterého se od nich celé naší rodině dostává. Zároveň chci prosit o další pomoc a ochranu. Snacha Lída čeká koncem července první miminko - už je jí 40 let. Dcera Bohdana má sice už pět dětí, chtěli ještě další děťátko, ale před čtrnácti dny potratila a to už bylo podruhé. Už se s tím smířila, ale občas to zabolí. Nejmladší syn se přátelí s dívkou, která je hodná, milá, ale není věřící. Děj se vůle Páně, ale přála bych si pro něj za manželku dívku věřící.

Prosím za manžela, za sebe, za moje sourozence a členy jejich rodin, za zdraví pro všechny, za naše drahé zemřelá, za všechny duše v očištění. Nejsem právě skromná, ale pevně věřím v pomoc a ochranu Neposkvrněné Panny Marie, které její Syn nic neodmítne.

Zaplat Pán Bůh ze vše. Vaše rytířka
Neposkvrněné

Bohumila Zavadilová

Plním svůj slib a vroucně děkuji Panně Marii za vyslyšení prosby, za pomoc a ochranu celé naší rodiny. Zvláště pak děkuji za dar sv. kněžství pro našeho syna. Také děkuji P. Piovi a sv. archandělu Rafaelovi za pomoc a ochranu na cestách.

Vděčná čtenářka

Marie P.

Svou vděčnost dále vyjadřují: Františka Vykydalová, Pavla Mrázková, čtenářka z Vysočiny, Zdeněk z Uherska.

O Modlitbu prosí: Františka Macháčová, V. Vrba., Zdeňka P., Marie Polachová, Zdeněk P., Marie Kolářová, Františka Vykydalová.

ZPRÁVY

Sté výročí korunovace sochy Panny Marie na Sloupu. Zaragoza. Katolická církev ve Španělsku oslavuje sté výročí korunovace sochy P. Marie na Sloupu (del Pilar) v Zaragoze. Španělská biskupská konference při té příležitosti zorganizovala pouť na toto proslulé mariánské poutní místo. V sobotu 21. a neděli 22. května se v Zaragoze očekávají tisíce návštěvníků. Nejdůležitějším bodem programu bude noční adorace v bazilice, modlitby a svatě přijímání pro mladé na poslední etapě pouti. Španělští biskupové v dokumentu vydaném u příležitosti 150. výročí vyhlášení dogmatu o Neposkvrněném početí P. Marie vybízejí věřící, aby obnovili zasvěcení P. Marii.

RaVat 19.5.2005

Patriarcha Alexej vyznamenal Kirche in Not. Moskva. Antonia Willemsen, která zastává funkci generálního sekretáře německé nadace „Pomoc trpící církvi“ (Kirche in Not), obdržela od patriarchy Alexeje II. cenu sv. Olgy. Nejvyšší reprezentant ruského pravoslavní v gratulačním listu napsal, že cena byla udělena za velkou finanční podporu, kterou nadace věnovala na obnovu pravoslavních kostelů a klášterů, na teologickou formaci a charitativní projekty. Cena sv. Olgy se v pravoslavní církvi uděluje za zvláštní zásluhu ženám. Pojmenována je po kněžně Olze, která v 10. století patřila k prvním hlasatelům evangelia na Rusi. Její apoštolské působení otevřelo cestu christianizaci země. Německá organizace „Pomoc trpící církvi“ zahájila kontakty s Ruskou pravoslavnou církví po pádu železné opony na výslovné přání Jana Pavla II. Její činnost se zaměřuje na likvidaci tragických následků komunismu v Rusku.

RaVat 20.5.2005

Madiální rada zasáhla proti urážce katolíků. 20. dubna, den po volbě papeže, vysílala televize *Canal Plus* protipapežskou satiru, nazvanou „Adolf II.“. Nejvyšší rada pro audiovizuální média (CSA) prohlásila, že stanice porušila zásadu „respektu k různým politickým, kulturním a náboženským vnímavostem veřejnosti“; varovala *Canal Plus*, že bude-li se věc opakovat, bude následovat citelná finanční pokuta.

Res Claritatis, Zenit, 12. 5. 2005

Vatikán rozšiřuje diplomatické styky. V současné době má Svatý stolec diplomatické styky se 174 zeměmi; Benedikt XVI. by je chtěl rozšířit. Vyslal v tomto směru signál k Číně, Severní Koreji, Saudské Arábii a Vietnamu. Poukázal přitom na to, že v těchto zemích žijí katolické komunity; ty ujistil, že se za ně modlí. Poslední země, s nimiž Svatý stolec navázal styky, je republika Východní Timor a emiráty Katar.

Res Claritatis, Zenit, 13. 5. 2005

Beatifikace Jana Pavla II. zahájena. Benedikt XVI. 13. května ohlásil, že otevírá proces blahoslavení Jana

Pavla II. s prominutím povinné pětileté čekací lhůty po smrti kandidáta. Příslušný reskript má datum 9. 5. 2005 a je podepsán prefektem a tajemníkem Kongregace pro záležitosti světců. Papež to ohlásil na setkání s kněžstvem diecéze u svatého Jana na Lateráně.

Res Claritatis, VIS, 16. 5. 2005

Nová kongregace „Kněží pro život“. Katolický duchovní Frank Pavone z New Yorku v USA založil novou řeholní kongregaci pro kněze pod názvem „Kněží pro život“. Má se věnovat přednostně boji proti potratům a eutanázii. Tato společnost čítá již 400 duchovních. Inspirací Otci Pavonemu zde byla ženská kongregace pod názvem „Sestry života“, kterou r. 1991 schválil tehdejší newyorský kardinál John O' Connor.

Glaube und Kirche 5/2005

Kardinál Meisner varuje. Arcibiskup německého Kolína nad Rýnem kardinál Joachim Meisner s odvoláním na nedávnou vatikánskou instrukci „Redemptionis Sacramentum“ upozornil, že nebude ve své diecézi trpět liturgické zlořády, které se v Německu rozšířily. Kázání jsou vyhrazena pouze biskupům, kněžím a jáhnům, je nepřipustné, aby se toho ujímali laici, jak se často děje. Při mši sv. jsou povoleny pouze oficiálně schválené mešní texty, zejména u kánonu. Je vyloučeno, aby se např. používaly místo kánonu texty z Exupéryho „Malého prince“, jak se konkrétně stalo. Věřící mají podle kardinála právo na autentickou, řádnou liturgii a kněží je nesmějí v tomto zkracovat. Proto liturgická nekážení a svévole budou podle kardinála postihovány.

GK 5/2005

Švédská řeholnice vyznamenána. Zakladatelka katolického Řádu Nejsvětějšího Spasitele sv. Brigity bl. Maria Hesselbladová, rodilá Švédka, byla vyznamenána Státem Izrael za pomoc Židům během II. světové války medailí „Spravedlivý mezi národy světa“.

GN 20/2005

Archeologové objevili sarkofág s ostatky sv. Pavla. Šéf týmu archeologů při vatikánských muzeích Giorgio Filippi oznámil, že se podařilo najít sarkofág s ostatky apoštola národů sv. Pavla, popraveného, jak známo, stětiním za vlády císaře Nerona, pravděpodobně r. 67 po Kr. Na místě, kde podle tradice byl sv. Pavel pohřben, začal císař Konstantin r. 320 stavět baziliku, kterou dokončil koncem století císař Theodosius. Dnes je známa pod názvem „bazilika sv. Pavla za hradbami“. Sarkofág se nachází přímo pod hlavním oltářem, nad ním je mramorová deska s nápisem „Paulo apostolo martyri“ (apoštolu Pavlovi mučedníkovi), pocházející nejspíš ze 4. stol. Brzy budou zveřejněny podrobnosti o tomto nález.

GN 19/2005

OBSAH

Naší Pani	1
Ze života svatého Františka z Assisi	2
Bratři minoritě zvou.	4
Petr našich dnů – Kristus je živoucí modelem pro každého křesťana	5
Božský Pokrm	6
Eucharistie a Hermann Cohen	8
Neúnavný svědek víry	10
Trochu apologie (7): Podporovala církev kapitalistické vykořisťování?	12
Rušení dluhů nestačí... ..	15
Církev vybudovala západ	16
Odborníci kriticky k využití zahraniční pomoci	16
V Madridu za přirozenou rodinu	17
Ženám pomáhají hlavně křesťané	17
Výhrady svědomí	18
Česká misie v USA	20
V. Pěší pouť na Velehrad	21
Egyptské potvrzení nevyzpytatelnosti Hospodinových cest	22
Pouť do Staré Vody	24
Když nikdo, tak svatá Rita	25
Svatá Rita z Cascie	25
Drahé děti – Pokrm pro tělo a pro duši	26
Gruň Jana Pavla II. - poutní místo lidem hor	27
Poděkování	28
Zprávy	31

Immaculata - Neposkvrněná
(dvouměsíčník) 4/2005, ročník XIV.
ISSN 1210-5732

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho
č. j. 868/94 ze dne 4. dubna 1994.

Registrační značka: MK ČR E 6202.

Vydává: Konvent minoritů v Brně

Nakladatelství:

Konvent minoritů v Brně.

Redakce si vyhrazuje právo měnit
nadpisy a zkracovat příspěvky.

Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

Bankovní spojení: Commerzbank AG,
číslo konta: 50013424/ 6200

Bezhotovostní platby **vždy** opatřte
var. symbolem, což je vaše IČP.

Cena se rovná výrobním nákladům tj. 10 Kč/1 výtisk (+poštovné). **Předplatné** na rok 2005: Dobrovolné dary.

Tyto je možno zasílat na adresu redakce:

Konvent minoritů v Brně
Minoritáská 1, 602 00 Brno,
e-mail: immaculata@minorite.cz; tel.: 542 215 600

Čtenáři ze Slovenska

mohou posílat předplatné na adresu:
Kláštor Minoritov, Košická 2, 054 01 Levoča

Poštovní poukážkou typu C (žlutou) s poznámkou „předplatné Immaculaty“ v rubrice „zpráva pro příjemce“ nebo převodem na účet 50013424/6200 s variabilním symbolem, kterým je Vaše IČP (jedná se o předplatitelské číslo vtištěné při zaslání Immaculaty v levém horním rohu adresního štítku, podle kterého poznáme, kdo nám dar poslal). Dle našich finančních možností budeme posílat náš časopis i těm, kdo nemají dostatek finančních prostředků k úhradě předplatného a o časopis si požádají. Z důvodu nečitelnosti adres nemůžeme mnohdy Vaši korespondenci vyřídit. **Prosíme Vás proto o čitelné psaní.** Děkujeme. **Zprávy týkající se změny v distribuci časopisu pošlete na adresu redakce v Brně, nikoli na adresu distributora.** Stálé předplatitele prosíme, aby při poštovním styku s námi uváděli své předplatitelské číslo IČP nebo aby nám poslali svůj adresní lístek, který obdrželi spolu s naším časopisem.

Všem dobrodincům, kteří přispěli finančním darem na krytí výrobních nákladů, vyjadřujeme srdečné Pán Bůh zaplať.

Prosíme všechny čtenáře, kteří obdrží náš časopis, aby jej zapůjčili také svým přátelům a známým, a takto umožnili Neposkvrněné získávat srdce lidí pro Ježíše.

Vatikánský rozhlas pro Vás denně vysílá na středních vlnách 1530 kHz, 1467 kHz a na krátkých vlnách 4005 kHz, 5890 kHz, 7250kHz (75m, 51m, 41m)

* česky v 5.10 hod a v 19.30 hod * * slovensky v 5.25 hod a v 19.45 hod *

Radio PROGLAS - sv. Hostýn 90,6 MHz, Brno 107,5 MHz, Praděd 93,3 MHz

Chceš se ještě více přiblížit k Pánu Ježíši? Dovol Jeho Mamince, aby se tě ujala. Odevzdej se s důvěrou do jejích neposkvrněných rukou a staň se jejím rytířem. Pokud se rozhodneš, požádej o zapsání do knihy Rytířstva Neposkvrněné v **Národním centru MI, Minoritáská 1, 602 00 Brno.** Ve své žádosti uveď svou adresu, datum narození, datum prvního sv. přijímání (rok) a nakonec připoj svůj **vlastnoruční podpis.**

Členství v MI se navzájem nevylučuje s členstvím v jiných mariánských sdruženích.

bratři minorité srdečně zvou na
**Pout' rytířů Panny Marie Neposkvrněné
a čtenářů časopisu Immaculata**
Sobota 13. srpna 2005

**Na Cvilíně u Krnova na svátek sv. Maxmiliána Kolbeho,
velkého ctitele Panny Marie Neposkvrněné, mučedníka z Osvětimi,
který odevzdal život za spoluvězně – otce rodiny.**

Program:

11.00 hod. - pobožnost křížové cesty

12.00 hod. - mše svatá – celebruje o. Josef Goryl, provinciál řádu minoritů

13.00 hod. - čas na občerstvení

14.30 hod. - adorace a svátostné požehnání

Informace: o. Stanislav Gryň OFMConv., tel.: 554 611 799

Ježíš odpověděl: „Každý, kdo se napije této vody, bude zase žíznit. Kdo se však napije vody, kterou mu já dám, nebude žíznit navěky, ale voda, kterou mu dám já, stane se v něm pramenem vody tryskající do života věčného.“

(Jan 4,13-14)

